Nr 11

10 F. IN NEDERLAND 75 Ct

KUIFJE

HET WEEKBLAD VOOR JONGENS VAN 7 TOT 77 JAAR

48 PAGINA'S

PAT EN TOM WORDEN DOOR DE VIJAND BESTOOKT

Lees « Het Groen Dossier » op p. 14-15

AIDANS

TIEN JAAR GELEDEN STARTTE ER EEN WAGEN...

PHILIPPE GHILAIN, uit Luik, won de Grote Prijs van onze Prijsvraag 1950, nl. een auto. Ziehier een uittreksel uit de vriendelijke brief die wij van hem ontvingen :

« Beste Kuifje,

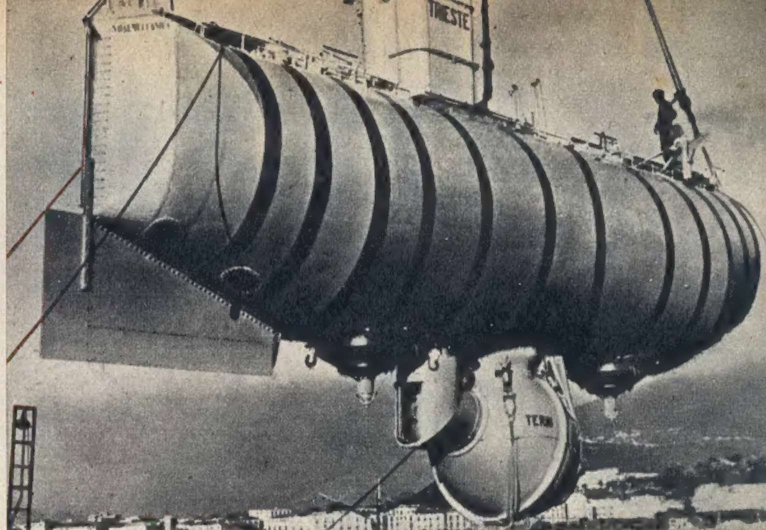
» Tien jaar zijn er verlopen sedert de dag waarop ik tot grote overwinnaar van de Kuifje's Prijsvraag werd uitgeroepen. Ik kreeg de wagen en die wagen rijdt nog steeds! Iedere dag rijd ik er mee door de wind, de regen, de sneeuw en de zon. Die wagen heeft al méér dan tweemaal de ronde van de aarde afgelegd. Het hart is nog kloek en nog taai, alhoewel er uiterlijk enkele schoonheidsfoutjes zichtbaar worden.

» Tien jaar lang sleet mijn auto een zeer nuttig bestaan en ik meen dat dit verdient onderstreept te worden. Die wagen maakt werkelijk deel uit van de familie. Hij is nuttig, discreet, trouw en steeds klaar wanneer wij hem nodig hebben. Ik breng dan ook graag een hulde aan zijn verdiensten.

» Van deze heuglijke verjaardag maak ik meteen gebruik, beste Kuifje, om je mijn erkentelijkheid te betuigen. Wij vergeten nooit dat wij, dank zij jou, de auto leerden kennen en de vreugde van een autorit leerden smaken. Wij danken en groeten je hartelijk. »

Deze brief deed me veel genoegen. Sedert tien jaar doen wij ons best een vriendschapsband te smeden tussen alle lezers van ons blad en tussen het blad en de lezers, en je ziet het, daarin zijn wij geslaagd!

Kuifje

DE oceanen bedekken twee derde van de aardoppervlakte. Rekening houdend met het feit dat men over het leven diep in de oceanen weinig of niets afweet, zou men mogen zeggen dat onze aarde nog een onbekende planeet is...

Jacques Piccard, zoon van de beroemde professor Piccard, en Don Walsh, luitenant van de U.S. Navy, zijn er onlangs in geslaagd aan boord van de batiscaaf « Trieste » een diepte van 11.521 m. te bereiken. Je weet waarschijnlijk dat Auguste Piccard een Zwitsers natuurkundige is die gedurende vele jaren hoogleraar was te Brussel. Zijn naam werd wereldberoemd toen hij in de jaren 1931 en 32, met een stratosfeerballon een hoogte van 16.770 m. bereikte.

Men heeft de batiscaaf van Piccard reeds meer dan eens vergeleken met zijn stratosfeerballon. De batiscaaf « Trieste » bestaat uit twee delen : een sfeer of een bol en een vlottend lichaam dat de vorm heeft van een sigaar. De bol werd uit een zeer speciale staallegering gegoten door de firma Krupp uit Essen. Zij bevat wetenschappelijke instrumenten en biedt plaats voor twee mensen. De wanden zijn 12 cm dik. Op de record-diepte van 11.521 m moest deze bol aan een drukking van 41.000 ton weerstaan. 41.000 ton is zo ongeveer het gewicht van een modern slagschip! Het vlottend lichaam heeft zeer dunne wanden en is voor een deel gevuld met lichte benzine. Door speciaal voor dit doel gemaakte openingen, stroomt het water er binnen al naar gelang de batiscaaf daalt. Het binnendringen van het water wordt zodanig geregeld, dat de drukking van binnen naar

NAAR DE EEUWIGE DUISTERNIS...

buiten steeds dezelfde is als die van buiten naar binnen. In de bol zijn zeer speciale vensters aangebracht uit pantserglas en daardoor konden Jacques Piccard en Don Walsh naar buiten kijken. De bol is tevens voorzien van zeer sterke schijnwerpers.

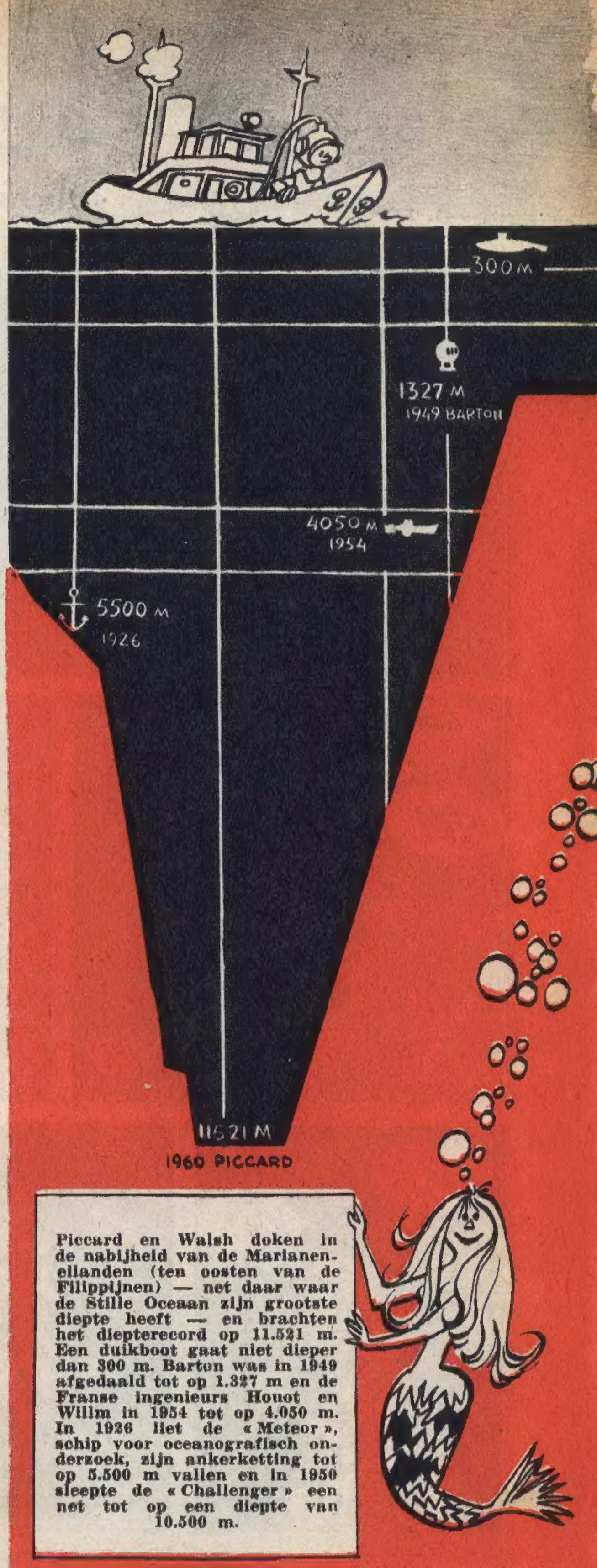
— Op een bepaald ogenblik, zo vertelde Jacques Piccard toen hij na negen uren weer terug aan de oppervlakte kwam, was het net alsof we onder een zwarte met sterren bezaaide hemel stonden. Ik bedoel : het water was inktzwart en daarin zwommen honderden, misschien wel duizenden lichtgevende vissen.

Piccard en Walsh bestudeerden in de kille en stille diepte van de oceaan de infiltratie van het licht in het water en de voortplanting van de geluidstrillingen. Het spreekt vanzelf, dat ze tijdens de afdaling ook de weerstand van hun enge woning testten... want dat was bepaald belangrijk !

Men meent te weten, dat de Amerikaanse Marine al de ervaringen opgedaan met de batiscaaf van prof. Piccard zal benutten, om een duikboot te bouwen die zou kunnen duiken en varen op 1.000 m onder de wateroppervlakte. Op dit ogenblik wagen de duikboten zich niet verder dan tot op 300 m. Japan, Duitsland en Frankrijk hebben eveneens reeds proefnemingen gedaan met batiscaven, maar de diepte door Jacques Piccard en Don Walsh gehaald is een record dat niet spoedig zal benaderd worden.

De wedren naar de diepte van de oceanen schijnt voorgoed geopend. Wij mogen er ons aan verwachten, dat de geleerden binnen afzienbare tijd nieuwe vissoorten ontdekken en nog een heleboel andere tot op dit ogenblik onbekende natuurfenomenen.

Piccard en Walsh doken in de nabijheid van de Marianen-eilanden (ten oosten van de Filippijnen) — net daar waar de Stille Oceaan zijn grootste diepte heeft — en brachten het diepterecord op 11.521 m. Een duikboot gaat niet dieper dan 300 m. Barton was in 1949 afgedaald tot op 1.327 m en de Franse ingenieurs Houot en Willm in 1954 tot op 4.050 m. In 1926 liet de « Meteor », schip voor oceanografisch onderzoek, zijn ankerketting tot op 5.500 m vallen en in 1950 sleepte de « Challenger » een net tot op een diepte van 10.500 m.

Op speurtocht met

Clifton wordt achtervolgd door de safe-die

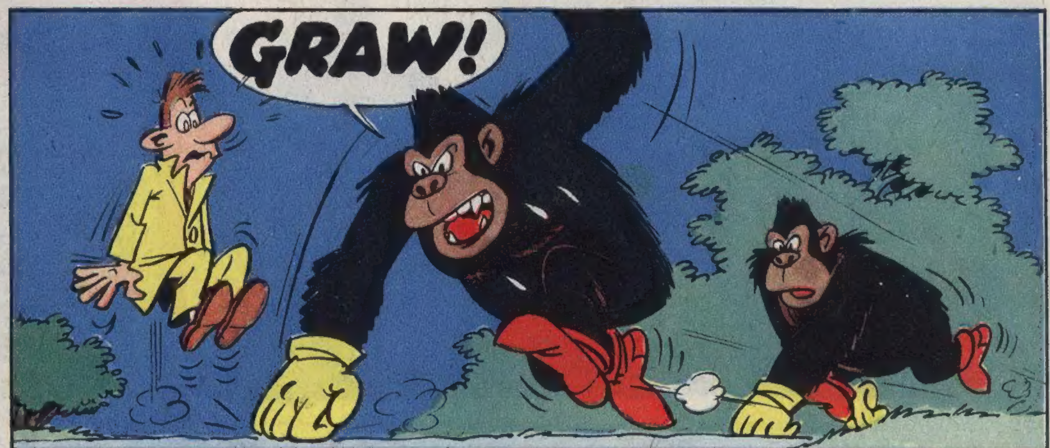

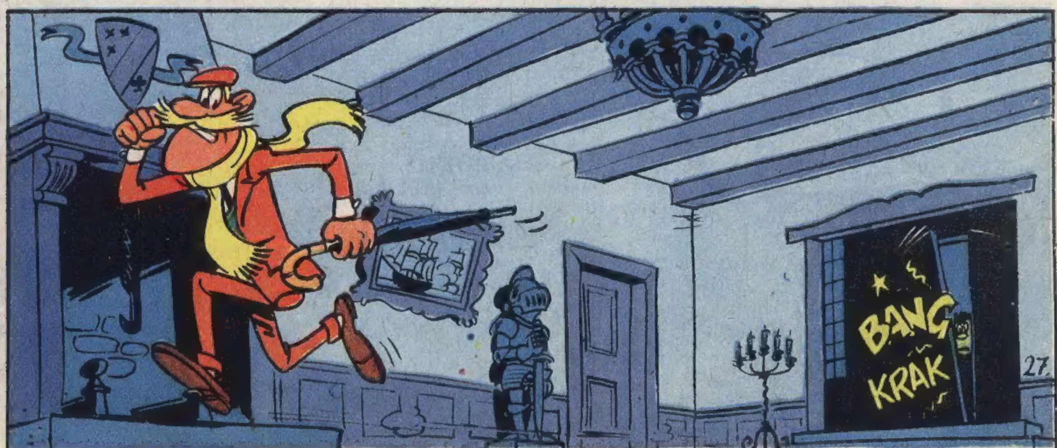

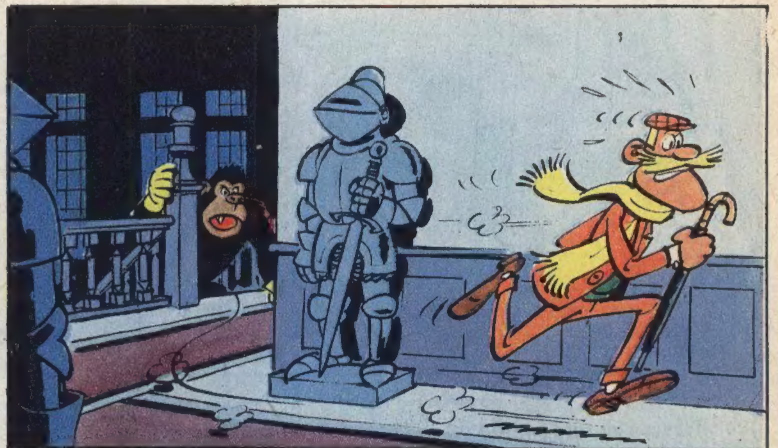

KOLONEL CLIFTON

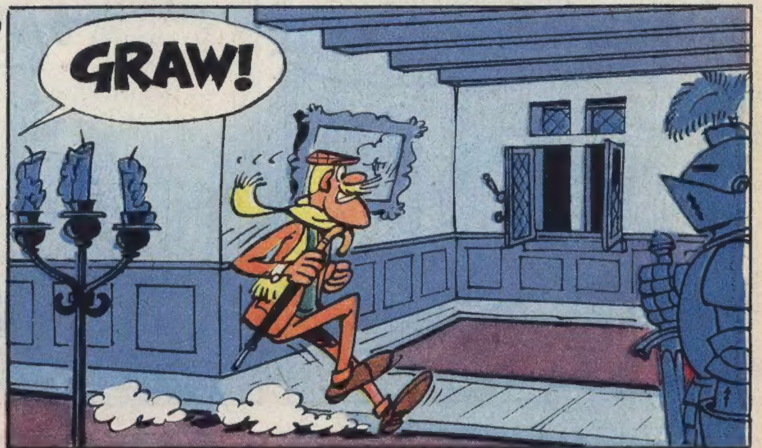
door Raymond Macherot

... hun handlangers : twee enorme gorilla's !

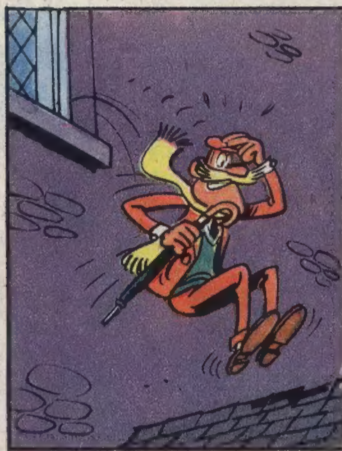

(Wordt voortgezet.)

De wonderbare tocht van

Signor Spaghtti is de gevangene van twee bandieten

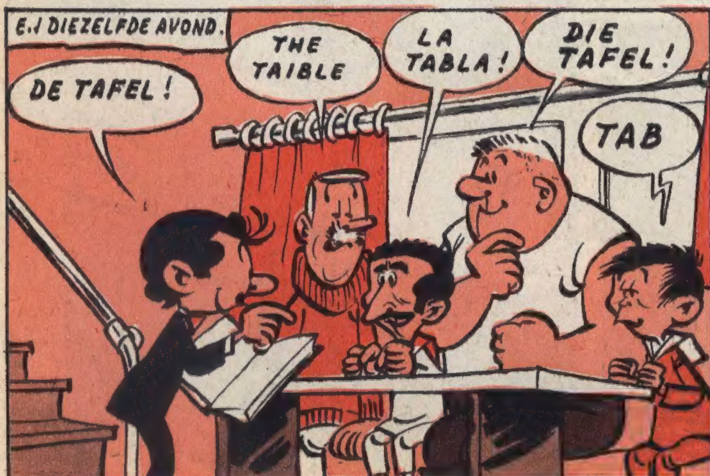

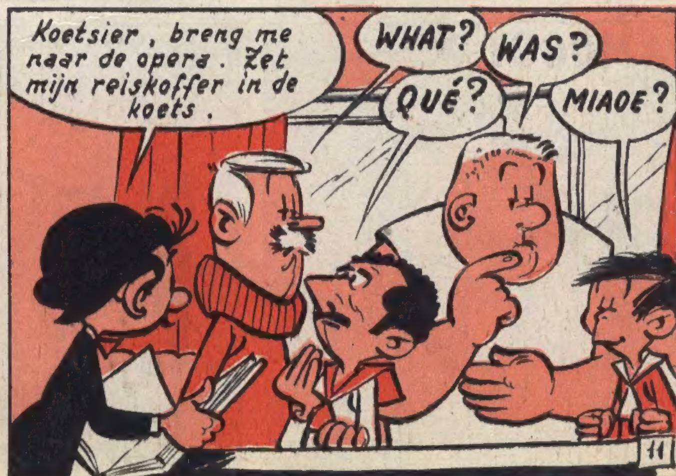

SIGNOR SPAGHETTI

hem op een verlaten eiland willen afzetten.

DOOR ATTANASIO ✱ SCENARIO: GOSCINNY.

(Wordt voortgezet.)

MICHEL VAILLANT op

HET CIRCUIT

Het mysterie van de sabotages werd opgehelderd. De Europese ploeg heeft niets meer te vrezen en

VROOM

E1

E5

15

E4

8

VROOAR

VROAW

E3

ALS JE SPORTIEF BENT, LEES DAN HET NIEUW

VAN DE ANGST !

gint de race met optimisme. Wie zal ze winnen, de Russen, de Amerikanen of de Europeanen ?

Rangschikking van de race.

1. Michel Vaillant.
2. Art Berckmans, op 3 min.
3. Karel van Ham, op 1 ronde.
4. Dino Falconetti, op 1 ronde.
5. Louis Cartier, op 2 ronden.
6. Bill Rix, op 2 ronden.
7. Steve Warson, op 3 ronden.
8. Juan Perez, op 4 ronden.
9. Alex Sparkia, op 4 ronden.
10. Serge Popsky, op 5 ronden.

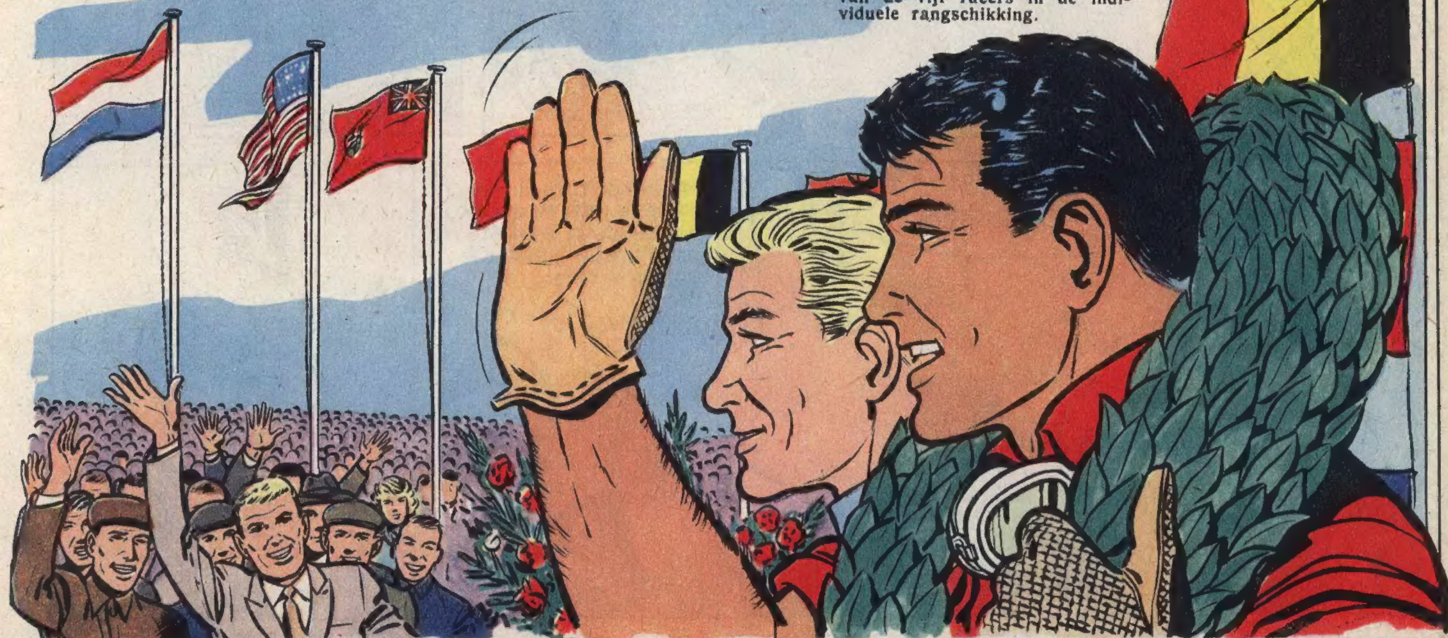
De algemene individuele

Eindrangschikking *	Punt.
1. Michel Vaillant (Frankrijk) . . .	2
2. Art Berckmans (België)	9
3. Steve Warson (U.S.A.)	10
4. Dino Falconetti (Italië)	11
5. Alex Sparkia (Tsjecho-Slowakije)	20
6. Bill Rix (Groot Brittannië) . .	23
7. Von Richter-Van Ham (Duitsland-Nederland)	24
8. Yvan Nassiev (U.S.S.R.)	26
9. Louis Cartier (Canada)	28
10. Sacha Motkov (Tsjecho-Slowakije)	32

Rangschikking per ploeg **

1. EUROPA . .	20 punt.
2. U.S.S.R. . .	49 punt.
3. U.S.A. . . .	50 punt.

* Het algemeen individueel classement werd verkregen door de samentelling van de punten door iedere racer behaald in de drie racen (een opgave werd beboet met 15 punten).
** Het classement per equipe is de samentelling van de punten van de vijf racers in de individuele rangschikking.

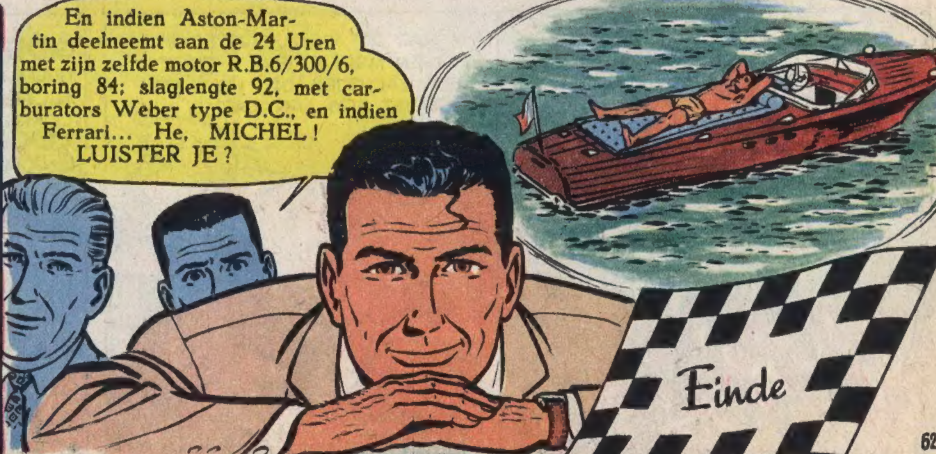

62

ALBUM VAN JEAN GRATON : « DE GROTE MATCH »

DE HAAiEN VAN DE RiNG

Een avontuur van

ROCK DERBY

Door Greg

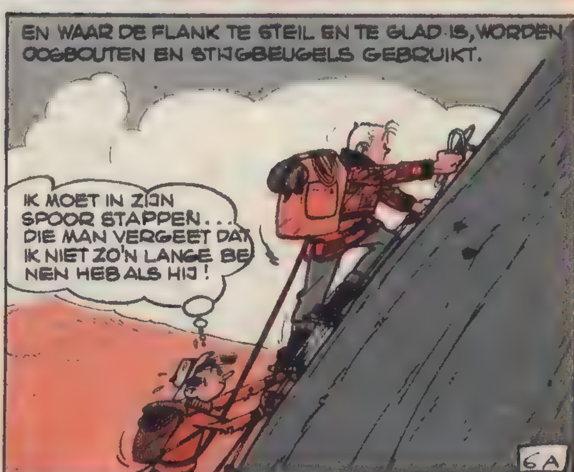

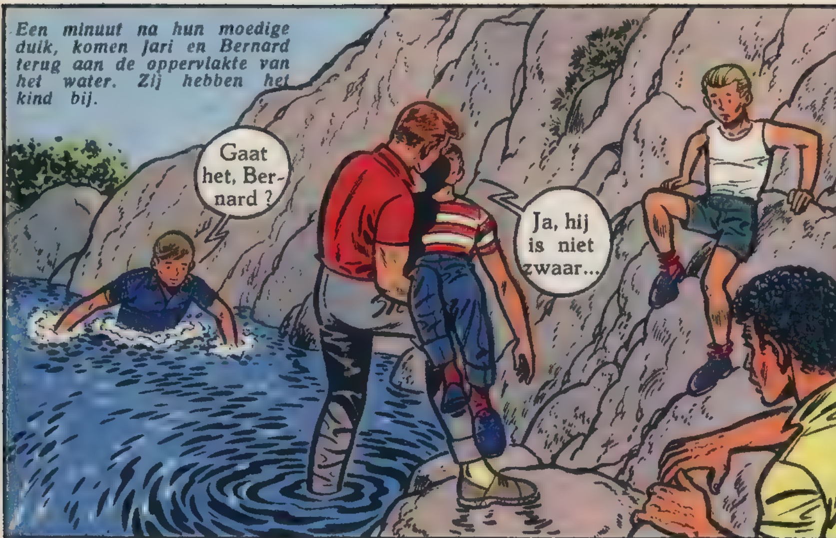

(Wordt voortgezet.)

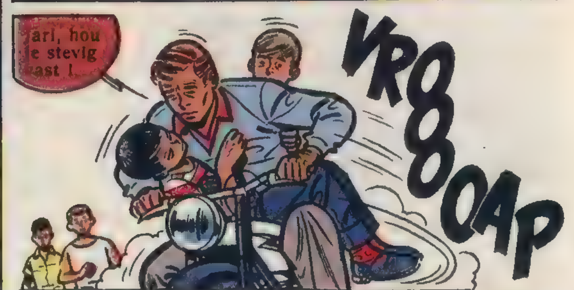
Het geheim van JIMMY

Bernard en Jari rijden naar Mascarène. Zij stoppen

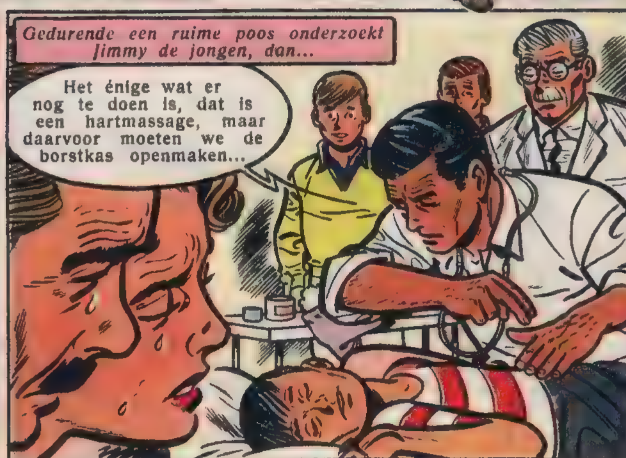

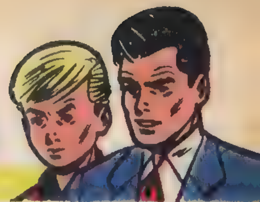

Van dezelfde auteur lees je het album :

TORRENT door Raymond Reding

onderweg om een kind dat in het water gevallen is te redden

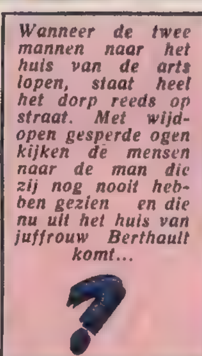

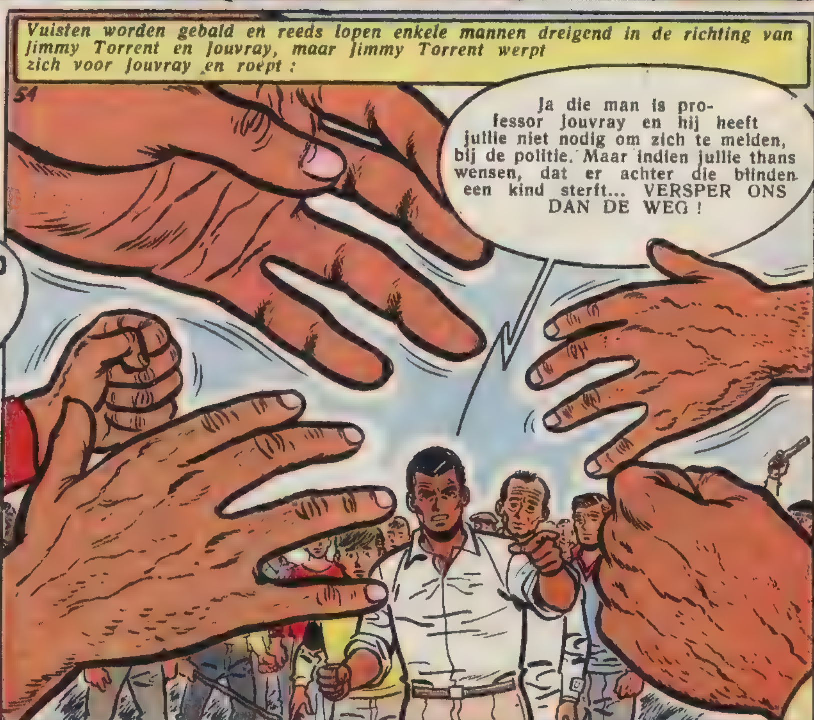

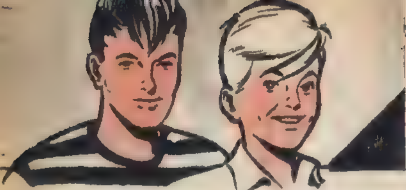

(Wordt voortgezet.)

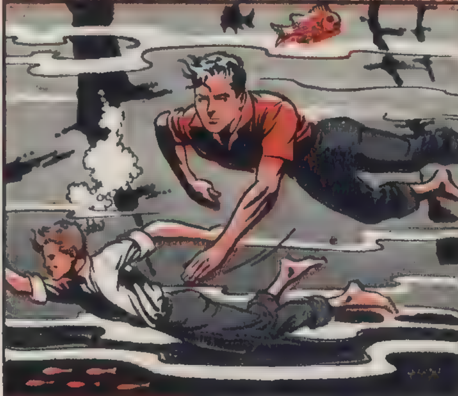
M. VINCENT, VRIEND DER ARMEN

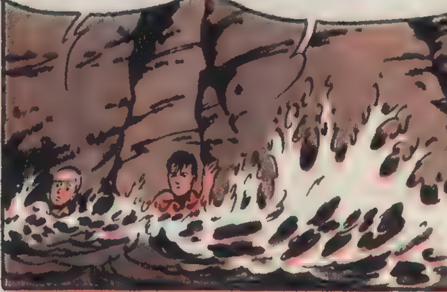

HET GROEN DO

TEKENINGEN : E. AIDANS

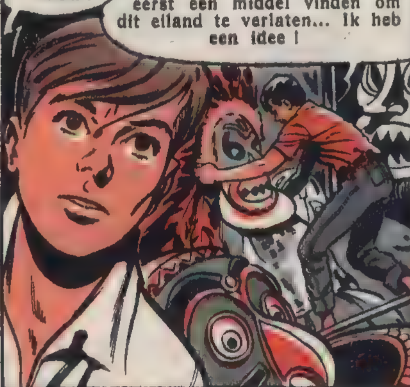

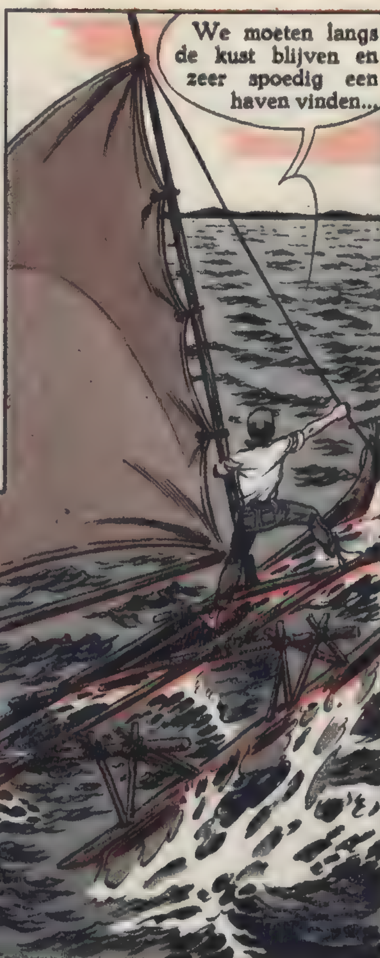

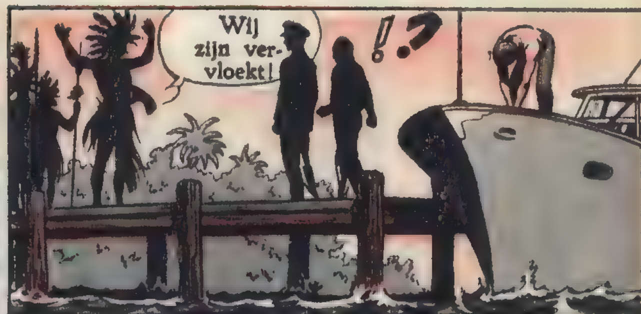
Tom en Pat zien slechts één middel om aan de wilden te ontsnappen : ze springen van de hoge rots in zee...

CENARIO : J. EN F. GALL

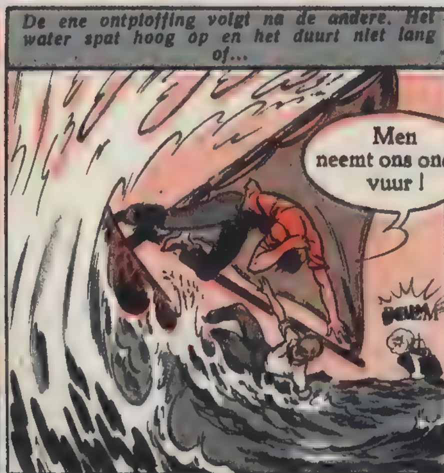

De piloot van een helikopter, behorend tot een Amerikaanse « Task Force », maneuvreerde in de Zee van Celebes en zag het drama. Deze helikopters zijn gespecialiseerd in het redden van piloten die in zee neergestort zijn.

16

(Wordt voortgezet.)

De Avonturen van Bonux-Boy

Bonux-Boy speelt Zeerover

DOOR Benoît

SUSKE EN DIETJE HEBBEN GEWONNEN... KAPITEIN **BONUX**-BOY HEEFT DE PIJP AAN MAARTEN GEGEVEN.

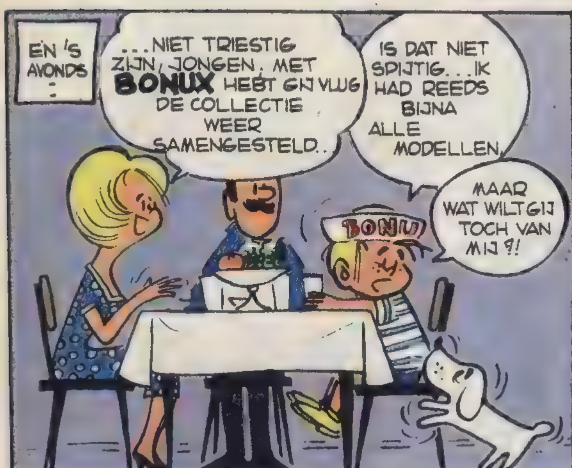

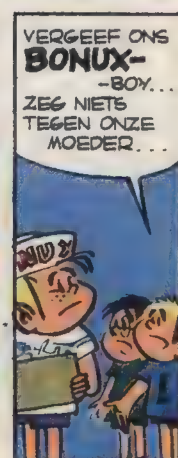

Dit is de buisvormige woonst en de bron van de stralenbundel van de ammoniakgasmoleculen van het atoomuurwerk, dat, eens gelanceerd in zijn baan rond de aarde, het meest fantastisch uurwerk ter wereld zal zijn.

Loopt de tijd trager in een toestel dat een zeer grote snelheid heeft?

Een SATELLIET-UURWERK zal rond de aarde draaien om het ons te zeggen!

IN de Verenigde Staten wordt er een atoomuurwerk gebouwd, zo precies dat het in duizend jaar niet één seconde sneller of trager loopt. Het weegt ongeveer 13 kg en het zal in een baan rond de aarde gelanceerd worden. Men zal het uur door dit uurwerk aangegeven, dan vergelijken met eenzelfde atoomuurwerk dat op de grond, d.w.z. op de aarde zelf, geïnstalleerd werd. Met deze uurwerken zal men trachten de relativiteitsleer van Einstein, de grootste mathematicus van de XXe eeuw, aan de werkelijkheid te toetsen.

Volgens Einstein loopt de tijd niet met dezelfde snelheid op een bepaald onbeweeglijk punt, en binnen in een toestel dat zich met een zeer grote snelheid beweegt. Een uurwerk dat zou geplaatst worden in een raket die vliegt met de snelheid van het licht, zou zijn slag vertragen tot op het nulpunt. Deze « uitzetting » of « rekbaarheid » van de tijd gaat vergezeld, aldus Einstein, van een ander fenomeen : dit van de aantrekking uitgeoefend door het gravitatieveld van de planeten, die het mechanisme van de uurwerken vertraagt evenals de loop van de tijd zelf. Deze twee theorieën van Einstein zullen, naar men meent, kunnen gekontroleerd worden door het satelliet-uurwerk of « maser ».

Dit uurwerk — waarvan twee identiek dezelfde en gesynchroniseerde modellen zullen gebruikt worden voor dit experiment — is samengesteld uit een cylindervormige electronen-buis, die 30 cm lang is. In die buis trillen ammoniakgasmoleculen met een snelheid van 24 miljoen keren per seconde. De trillingen werken in op een electronisch circuit dat het uurwerk van de nodige energie voorziet.

Het experiment « maser » zal drie weken duren. In die tijd draait het satelliet-uurwerk rond de aarde op een hoogte van ongeveer 13.000 km en met een snelheid van 29.000 km per uur. Het satelliet-uurwerk zou ons dus moeten verklaren of de theorieën van Einstein, die werden aanvaard door de wetenschapslui, al dan niet juist zijn.

HALLO, HALLO, HIER LUC VARENNE

WIE RIJDT ER MET ONS MEE NAAR SAN REMO?

WANNEER deze regels verschijnen zijn wij aan de Azurenkust. « Gelukskind ! » hoor ik je zeggen en inderdaad, ik beken ronduit dat ik erg blij ben naar het zuiden te kunnen gaan. Het is steeds prettig de Middellandse Zee weer te zien. Je weet het, men noemt de eerste grote wegrit van het wielerseizoen, die naar het zuiden toe gaat, ook wel eens « de rit naar de zon ». Die zon krijgen we echter zelden of nooit te zien.

In maart is de hemel vaak grijs over het zuiden van Frankrijk, en zelfs San Remo, het bekende vakantieoord aan de Italiaanse Riviera, leek ons in de lentemaand steeds grijs. Vaak krijgen wij er een flinke bui regen.

Parijs-Nice geldt als een oefenrit. Pas nadien begint het ernstig te worden. Op 19 maart vieren de Italianen met veel pracht en praal het feest van de H. Jozef. De « tiffosi » (supporters) zijn dan in hun nopjes omdat ze een hele dag vrij zijn en de renners van de klassieke Italiaanse wegrit, Milaan-San Remo, kunnen gaan toejuichen. Ik zeg « ze zijn in hun nopjes », maar dat is té zacht uitgedrukt. Ze zijn doodgewoon door het dolle heen ! Zelfs de sneeuw op de kruin van de Turchino kan hen niet deren en kan hen niet beletten, hun vreugde en hun enthousiasme voor de grote kampioenen uit te schreeuwen !

DE CAMPIONISSIMO...

Het spreekt vanzelf dat de Italianen dit jaar met weemoed zullen terug denken aan hun campionissimo Fausto Coppi, die zij in de klassieke wegrit Milaan-San Remo zo vaak konden toejuichen. Zij geven echter de moed niet op en hopen tussen de jongeren een toekomstige campionissimo te ontdekken. Wij mogen trouwens niet vergeten dat zij nog steeds een zeer knap renner hebben : Ercole Baldini. Deze renner, gebouwd als een Hercules, droomt naar onze bescheiden mening té veel van fijne gerechten en heerlijke spaghetti ! Indien hij op die weg voortgaat, weegt hij binnen enkele jaren beslist 100 kilo. Wie kan dit gewicht met een hoge snelheid meeslepen op een fiets ?

EEN SPRINT ?

Zal de beroemde wegrit eindigen met een massale sprint ? Dat is best mogelijk, het is reeds meer dan eens gebeurd trouwens. Het schijnt echter, dat de organisators hun voorzorgen hebben genomen en dat het einde van de rit veel zwaarder en moeilijker gemaakt werd dan voorheen. Men wil nl. beletten dat de renners in groep te San Remo aankomen. Naar mijn mening, wordt de rit gewonnen door een van deze drie grote kampioenen en flinke sprinters : Vannitsen, Van Looy en Poblet. Heb jij je pronostiek gemaakt ? Neen ? Doe het dan onmiddellijk !

GROTE KUIFJE'S PRIJSVRAAG 1960

LIJST DER PRIJZEN

1e prijs : EEN FIAT 1100 (waarde 76.700 F. of ƒ 6.690);
2e prijs : EEN TV-TOESTEL PHILIPS (waarde 14.950 F. of ƒ 1.170);
3e prijs : EEN BROMFIETS NSU QUICKLY (waarde 6.990 F. of ƒ 485);
4e prijs : Treintje ROKAL (waarde 2.500 F. of ƒ 188);
8 fietsen AJAX;
10 pingpongtafels GOVERNOR;
10 electrofonen PHILIPS;
10 radiotoestellen PHILIPS;
30 tenten GOVERNOR;
10 uurwerken HELVA;
30 cinema's CINETTE;
50 paar rolschaatsen CHRISTIAENSEN;
200 vulpennen LE TIGRE;
Platen VICTORY - Volledige dozen gietvormen KLEINE BEELDHOUWER - Pingpongraketten GOVERNOR - Abonnementen op « Kuifje » - Albums van de LOMBARD COLLECTIE - Voetballen CHRISTIAENSEN, enz., enz.

Al wie deelneemt aan deze Grote Prijsvraag krijgt een mooie geschenk

Prijzen voor een waarde van een half miljoen B.F. of ƒ 38.000

HET REGLEMENT

1. — De Grote Kuifje's Prijsvraag is kosteloos en al onze lezers en lezeressen mogen er aan deelnemen.

2. — Ze bestaat uit drie vragen en een bijkomende vraag, die in drie achtereenvolgende nummers van « Kuifje » verschijnen. De eerste vraag verscheen in nr 9 van 2 maart 1960, de tweede in nr 10 van 9 maart 1960, en de derde in dit nummer.

3. — De antwoorden op de drie vragen moeten ons samen toegezonden worden op een speciaal antwoordformulier dat in dit nummer werd ingelast.

4. — Om geldig te wezen, moet het antwoordformulier vergezeld gaan van drie deelnemingsbons, genummerd 1, 2 en 3. Deze bons moeten in de daarvoor voorziene vakjes gekleefd worden.

5. — Iedere deelnemer mag méér dan één antwoordformulier inzenden, op voorwaarde dat er bij ieder formulier drie deelnemingsbons gevoegd zijn. Er zal echter SLECHTS EEN PRIJS PER DEELNEMER WORDEN TOEGEKEND. (Deze prijs zal gegeven worden voor het beste antwoordformulier.)

6. — Het antwoordformulier moet als BRIEF en VOLDOENDE GEFRANKEERD gestuurd worden naar dit adres : GROTE KUIFJE'S PRIJSVRAAG, Paul-Henri Spaaklaan, 1-7, Brussel 7, vóór 20 april 1960 om middernacht. Het postmerk zal als bewijs gelden.

7. — Het omslag mag alléén het antwoordformulier bevatten. Geen brief of mededeling.

8. — De juiste antwoorden op de drie vragen werden bij Meester Thomas, deurwaarder te Brussel, gedeponeerd.

9. — Iedere deelnemer aanvaardt de beslissingen getroffen door de jury. Tegen die beslissingen kan geen beroep worden aangetekend.

10. — Alle prijzen worden in België afgehaald voor 31 december 1960 en kunnen niet omgeruild worden.

11. — Het personeel van « Kuifje » mag aan deze prijsvraag niet deelnemen.

12. — Wie deelneemt aan deze prijsvraag is het eens met dit reglement en volgt het stipt.

ZIE 3e VRAAG BLZ. 30 EN 31

EEN PRAATJE

PLATEN... wie houdt er niet van platen ? Het is méér dan een woord, het is een haast magisch begrip geworden dat uren van intens luistergenot of vrolijke danspartijtjes in herinnering brengt.

Vandaag brengen we onze éérste platenrubriek die schitterend ingezet wordt door « Buck Clayton with his all-stars », een plaat uit de Philips Jazz Gallery (45t). Aan de ene zijde « Swinging at the Copper Rail » en « Outer drive », op de keerzijde « Mean to me », een groot succes van wijlen Billie Holiday een van de beroemdste jazz-zangeressen ter wereld. Naar onze mening is « Mean to me » het aantrekkelijkste en mooiste stuk van de drie.

Weet je iets over het leven en het werk van Buck Clayton ? Hij werd geboren op 12 november 1911 te Parsons (Kansas), kreeg als kind muziekonderricht en pianolessen, maar zijn voorkeur ging al spoedig uit naar de trompet. Rond 1936 kwam hij terecht in de jazzband van de beroemde Count Basie en maakte opnamen met Billie Holiday, Teddy Wilson, Lester Young e.a. In 1943 werd hij ingelijfd bij het Amerikaans leger en in 1946, toen hij weer in burgerplunje stak, werkte hij met de « Jazz at the Philharmonic ». Thans heeft hij z'n eigen band.

2 SPROOKJES

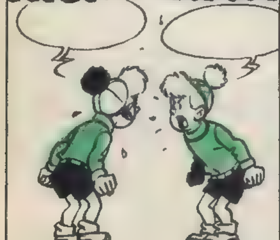

HET LOOPT DE SPUIGATEN UIT !

VRIENDEN, het is hier niet meer om uit te houden ! Globul heeft alle teksten uitgewist. Doe me een genoegen en stuur me een passende tekst bij deze plaatjes. De grappigste tekst wordt gepubliceerd en de auteur krijgt een beloning. Wie zin voor humor heeft, doet mee !

NICK en NACK

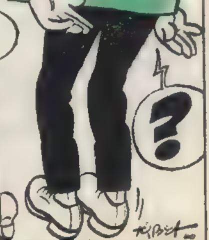

BIJ EEN PLAATJE

VOOR DE KLEUTERS

TWEE SPROOKJES

HEB je een zusje dat niet altijd zoet is of een kleine broer waarop je af en toe een waakzaam oog moet houden ? Wil je dat ze muisstil luisteren en poeslief zijn, draai dan voor hen het plaatje met de sprookjes « Roodkapje » en « De Rattenvanger van Hamelen », verteld door Paula Semer en Herman Niels. Ons beviel de rattenvanger het best omdat de muzikale omlijsting niet zo schaars toegemeten is als voor « Roodkapje ». Het is echter best mogelijk dat je kleine zus de voorkeur geeft aan « Roodkapje », die met een mandje lekkers naar grootmoeder toe gaat en de boze wolf ontmoet... De rest vertellen we niet. Luister liever naar het plaatje.

(Fontana 463 545 TE.)

ONZE REPORTER IN CANADA

TE GAST BIJ

Deze Indiaan die bijna 80 jaar is, heeft heel zijn leven in het woud doorgebracht en geleefd van de opbrengst van de jacht. Zijn kleinkinderen zullen echter niet meer in het uitgestrekte woud leven.

NOOIT zal ik de avond vergeten doorgebracht onder een tent aan de rand van een rots, die de Betsiamitenrivier domineert. Ik was er te gast bij de Indianen uit een groot reservaat. Paul Rock, de chef, deed dienst als tolk. Er waren bovendien de pastoor van het reservaat en mijn gastheren, een 80-jarige Indiaan, zijn vrouw, een jonger paar en een kleine jongen. Zij waren alle vijf Indianen van het woud, d.w.z. Indianen die nooit het burgerlijk bestaan hebben willen leiden van de Indianen in de reservaten. Neen, zij geven er de voorkeur aan vrij te leven in de uitgestrekte Canadese wouden... Met een geweer, strikken, hengelroeden en een visnet, trachten zij in hun bestaan te voorzien. Het is misschien niet overbodig er aan toe te voegen, dat zij het niet breed hebben.

De gouden eeuw is nog slechts een vaag souvenir

WIJ zaten in de tent gehurkt op de grond, waarover een tapijt van dennenaalden lag. De heerlijke harsgeur drong ons in de neus, evenals de reuk van een insektendodend middel om de muggen op afstand te houden. Op het gelaat van mijn gastheren, las ik gelatenheid en een tikje weemoed...

Ik stelde een paar vragen die vertaald werden door Paul Rock, want mijn Indiaanse gastheren spraken slechts hun eigen taal. Ik vroeg hen hoe het vroeger was, in de « gouden eeuw », toen de Indianen de koningen van het woud waren.

— In 1920, zo vertelden mijn gastheren, was Ignace Picard de grootste jager uit de streek. Op één winter verdiende hij 10.000 piasters aan prachtige dierenhuiden, die hij uit het Noorden met zijn kano's meebracht... Je zal je afvragen: waarom piasters? Wel, de Indianen en vele Frans-Canadezen noemen de dollar piaster. Indien wij goed kunnen rekenen, dan verdiende Ignace Picard dus in één winter 500.000 B.F. of ongeveer 35.000 gulden. Een fortuin!... Ja, inderdaad, een fortuin! Maar Ignace Picard stak zijn piasters niet in een spaarpotje! Gedurende de zomer leefde hij er vrolijk en onbezorgd op los en gaf alles uit wat hij tijdens de harde winter had verdiend... In de herfst had hij gewoonlijk geen cent meer, hij leende dan het geld om de hoogstnodige aankopen te doen: munitie, levensmiddelen, enz... en trok weer naar het Noorden toe... En heel zijn leven leidde hij dit bestaan. Je moet eerlijk zeggen, het was een prachtig leven! En toen hij stierf op 82 jarige leeftijd, zei hij glimlachend: « Ik sterf als een arme drommel, maar ik had multi-miljonair geweest indien ik mijn geld had gespaard! »

Dat was de mooie tijd toen men voor één beverhuid 800 piasters neertelde, voor één Amerikaanse marter van 900 tot 1.000 piasters betaalde. Thans brengen de huiden van wilde dieren veel minder op. De huiden van de gekweekte dieren hebben de markt veroverd. Voor een beverhuid krijg je nog met veel moeite van 15 tot 20 piasters, en het is mogelijk er 50 per winter te vangen. De huid van een Amerikaanse marter gaat nog 20 tot 30 piasters... De jagers winnen dus heel moeilijk hun brood en het is daarom dat zij de wouden verlaten. Zij die er ondanks alles blijven (maximum 10 % van de Indiaanse bevolking), voelen zich meer en meer alleen. Zij voelen zich verlaten en ze vervelen zich...

Groenten!... Afschuwelijk!

De Indianen die hier hun tent hadden opgeslagen, kwamen van heel ver uit het Noorden. Zij waren gekomen om de dierenhuiden te verkopen en de nodige voorraad op te doen voor de winter. Nadien zouden zij weer met hun kano de rivier oproeien en verdwijnen in het grote woud.

Hun leven ginds is eenvoudig en hard. Eerst en vooral moeten zij een geschikte plaats vinden om hun hut te bouwen. Zij maken hun hut uit hout en bedekken ze met een waterdichte stof, zodat zij beschermd zijn tegen de koude en de stormen. Maandenlang voeden zij zich bijna uitsluitend met het wild dat ze schieten en met *bannock;* dat is een soort van zwaar brood dat ze in een

DE INDIANEN VAN HET WOUD

braadpan bakken... Indien ze geen wild genoeg kunnen neerleggen, dan moeten ze leven van hun reserve gedroogd vlees. Zij drogen het vlees in de zon en ze roken het: ze hangen het in de rook die ontsnapt door een opening, speciaal voor dit doel boven in hun wigwam gemaakt. Ten slotte is dat vlees zó droog dat men het week moet maken door er met het vlak van een bijl op te slaan. In het mooie seizoen eten zij ook wilde bessen, die ze « bluets » noemen (ik meen te begrijpen, dat het hier gaat om een soort van blauwe bosbessen), verder wilde aardbeien en braambessen. Als dessert drinken ze sterk gesuikerde thee, gemaakt met water van de bron.

— En eten ze nooit groenten?

Mijn vraag verbaasde hen; neen, mijn gastheren hebben nog nooit groenten gegeten... Bah! Afschuwelijk!... Zelfs diegenen die in het reservaat wonen lusten niet altijd groenten. De Indianen zijn van oordeel dat het zittend leven en het geciviliseerd eten van de Blanken ongezond zijn. Het bewijs daarvoor zien zij in het feit, dat de Indianen uit het woud ziek worden wanneer zij een poosje in het dorp verblijven. De Indianen zeggen nooit reservaat, zij zeggen « het dorp ».

— U moet begrijpen, zei de chef, de Indianen eten bevervlees. Dat is uitstekend en het is ook goed voor hun gezondheid, want de bever zelf eet allerlei dingen die een remedie zijn voor de mensen. En in het dorp eten zij dingen die minder goed zijn voor hen...

Ik denk dat het organisme van de Indianen uit het woud volledig is aangepast aan het leven dat zij leiden en aan het voedsel dat zij eten. Wanneer ze naar het dorp komen is de verandering té brutaal en dit veroorzaakt waarschijnlijk ziekten.

Ik bied hen sigaretten aan die zij graag aanvaarden. De atmosfeer is warm en hartelijk. Indianen ontspannen zich. Over hun gelaat glijdt een brede glimlach. Ik merk tersluiks op dat de Indianen, die een primitief leven leiden, van onze beschaving datgene nemen wat zij nodig hebben: de oude vrouw draagt een bril, ze zijn allen gekleed zoals een arbeider uit Montreal of een boer uit Nevada, zij hebben puike geweren en hun kano's zijn voorzien van kleine benzinemotoren...

Over het leven van de dieren in het woud weten zij alles af. Ik vraag hen of die dieren gevaarlijk zijn...

— Neen, helemaal niet. De wolf en de beer vluchten steeds voor de mens, maar zij trachten wel van de mens alles te stelen wat eetbaar is. Op je strikken moet je dus letten, antwoordde de Indiaan glimlachend.

De wolven zijn zeer intelligente dieren. Je moet zien hoe zij zich in slagorde opstellen om een beer of een kariboe aan te vallen. Zij omsingelen het dier, zij jagen het op, zij bijten het de kuitspieren door. Het slachtoffer kan niet meer vluchten. Uitgeput valt het neer, maar de wolven springen er nog niet op. Zij wachten tot het dier uitgeput en niet gevaarlijk meer is.

De wolf is het sluwste, het wreedste dier. De Indianen zullen nooit vlees van een wolf eten. De beer is het sterkste en de kariboe het snelste.

De jonge Indianen zullen niet meer naar het woud gaan om er te jagen. Het is te moeilijk geworden er zijn brood te verdienen. Wat zullen ze dan doen Die vraag obsedeert me terwijl ik onder de wol kruip. Het antwoord heb ik niet gevonden... J. F.

Rond een Indianenkamp is er steeds een beetje wanorde: houtblokken, blikjes, keukengerei, maar de Indianen zelf zijn heel netjes!

Danielle Cherioux en Roland Simier proeven van het gedroogde vlees. Zij verscheuren het met hun stevige tanden en vinden het lekker.

Een van de beroemdste doeken van Rubens : de de schilder en zijn eerste vrouw Isabella Brant.

DE KLEINE GESCHIEDENIS VAN EEN BEROEMDE WONING

HET RU

OP 11 december 1608 keerde P.-P. Rubens, na een verblijf van acht jaar in Italië, naar Antwerpen terug. Hij kwam te laat om zijn moeder nog in leven te vinden.

Pieter P. Rubens was toen dertig jaar oud. Op 3 oktober 1609 huwde hij Isabella Brant en gedurende enkele jaren woonde het jonge paar bij de ouders van de bruid te Antwerpen, in de Sint-Michielsstraat, de huidige Kloosterstraat.

Rubens zag weldra in, dat hij over een ruimere woning moest kunnen beschikken, die hij naar eigen smaak en behoeften kon inrichten.

Rubens had tijdens zijn verblijf te Genua een bijzondere studie gemaakt van de prachtige Italiaanse paleizen en er een massa tekeningen, schetsen en plans van meegebracht. Hij zou zijn nieuwe woning zelf ontwerpen.

OP 1 november 1610 kocht Rubens een gebouw met een uitgestrekt stuk grond, gelegen op de Wapper aan de Vaartstraat, dus de huidige Rubensstraat. Die « Wapper » was een soort van kraan die bij de Herentalse Vaart stond en waarmee allerlei koopwaren geladen werden.

De grond wordt in de verkoopakte vermeld als « bleyckhof » of « raemhof », een plaats waar de houten ramen opgesteld stonden waarop de lakenwevers hun stoffen uithingen.

Rubens betaalde daarvoor de toen zeer aanzienlijke som van 10.000 gulden. De overeenkomst bepaalde dat die som niet ineens moest betaald worden, maar Rubens zou de zoon van de verkoper, Hans Thijsz in de schilderkunst opleiden.

De bouwwerken namen lange tijd in beslag. Vermoedelijk betrok Rubens het huis in 1617, maar toen was het nog ver van voltooid. 1627 kocht hij nog zes huizen welke aan zijn eigendom grensden bij en maakte ze met de grond gelijk. Bij het toen reeds bestaande woonhuis bouwde Rubens een nieuw gebouw met vijf grote boogvensters langs de straat en vijf kleinere er boven.

De grote poort gaf toegang tot een ruim portaal met monumentale trap. Van daaruit kwam men op de binnenplaats. Deze werd afgesloten door de rijk versierde zijgevel van het nieuw bouwwerk en de meer eenvoudige gevel van het bestaande woonhuis. In dit nieuwe bijgebouw vindt men de trant der Italiaanse paleizen terug. Die twee gebouwen — werkplaats en woonhuis, waren aan elkaar verbonden door een portiek dat drie bogen telt en dat tot nu toe bewaard bleef.

De portiek scheidde de binnenkoer van de tuin, die weelderig aangelegd en met fraaie sierplanten en bomen beplant was. In de aslijn van de middenste boog zag men een tuinpaviljoen dat men in bijna ongeschonden staat teruggevonden heeft. Dit stenen paviljoen met de beelden van Ceres, Bacchus en Herkules, treft men op verschillende zijner doeken afgebeeld. Het is trouwens dank zij de schilderijen van Rubens, dat men zich een tamelijk goed beeld heeft kunnen vormen van het uitzicht van de oorspronkelijke tuin.

Voor het overige inspireerde men zich op de twee oude kopergravuren van Harrewijn, dagtekenend van 1684 en 1692 om het Rubenshuis in zijn oude glorie te restaureren.

De overgang van het eenvoudig bakstenen woonhuis naar de rijk versierde gevel der werkplaats, gaande langs de binnenkoer met het bekende portiek, heeft Rubens, geniaal kunstenaar als hij was, prachtig weten te verwezenlijken zonder aan de sierlijkheid van het geheel te schaden. Het huis van Rubens wekte de verbazing van zijn tijdgenoten.

Gedurende vijf en twintig jaren werkte Rubens in dit weelderig paleis; hij overleed er op 30 mei 1640. Kort na zijn dood ging het reeds in andere handen over.

DE ANDERE EIGENAARS

Helena Fourment bleef het huis bewonen tot aan haar huwelijk met ridder J.B. van Broeckhoven, heer van Bergeyck rond 1646.

Philips Rubens, neef van Pieter Pauwel en zijn zwager, Willem Lunden, die met de zuster van Helena, Suzanna Fourment gehuwd was, verkochten het aan de koopman Jacomo van Eycke mits 20.000 gulden. Diens weduwe, Cornelia Hillewerve, verkocht andermaal het eigendom op 18 januari 1680 aan haar broeder Hendrik Hillewerve. Nu zou het Rubenshuis de eerste grondige veranderingen ondergaan. Hillewerve liet het huis naar zijn eigen smaak inrichten. Het « Museum » van Rubens, een halfronde zaal, werd een kapel. Het atelier der leerlingen, dat boven het grote « schilderhuis » gelegen was, werd slaapkamer; de tuin van Rubens werd naar Franse mode aangelegd...

In februari 1694 stierf Hillewerve en het huis kwam bij erflating aan zijn twee nichten, Joanna en Anna van Eycke, geestelijke dochters te Utrecht. Het eigendom werd belast met 22.000 gulden waardoor Michiel Steenecruys eigenaar zou worden; op 8 december 1696 verkocht deze het aan de koopman Thomas de Letter, die het vier jaar later verruilde tegen een landgoed met de ambtman Jan-Adriaan de Witte, heer van Leverghem.

In 1762 werden dan door de magistraat de eerste pogingen gedaan om het huis van Rubens aan te kopen. De eigenaars vroegen er 20.000 gulden voor, voorstel dat niet aangenomen werd.

Na de dood van Verachter, in 1793, verkochten de gezusters van Honsem het goed aan ridder Karel-Nikolaas-Jozef de Bosschaert de Pret.

En van die stond af zal het paleis van de Prins der Vlaamse schilders op schromelijke wijze verminkt worden. De portiek wordt verhoogd, een boog toegemetseld, muren weggeslagen of opgetrokken; nieuwe, erg lelijke gebouwen komen er bij en het XVIIe eeuwse woonhuis wordt gesloopt! De vensters van het schilderhuis werden gewijzigd en de schilderswerkplaatsen uitgebroken! Het gebouw werd verlengd, de eiken trap weggenomen en de gevelschildering verwijderd.

BENSHUIS

In 1798 zullen de Fransen de gebouwen opeisen. Rond 1840 was het geheel in twee delen gescheiden die afzonderlijk verhuurd werden en de voorgevel was een banale muur met vensters en deuren geworden.

DE STAD WORDT EIGENARES

Er liep nog veel water door de zee, vooraleer het Rubenshuis in handen van de stad Antwerpen overging.

Reeds in 1880, onder het burgermeesterschap van Leopold de Wael, werd er een commissie gevormd, met het doel de mogelijkheid van aankoop te onderzoeken en een begin te maken met de studie der herstellingen. De toenmalige eigenaars stelden echter zulke overdreven eisen, dat voorlopig van alle plannen afgezien werd.

Pas in 1927 naar aanleiding van de 350e verjaring van Rubens'geboorte werd de aankoop van het Rubenshuis weer actueel en op 28 september 1931 verscheen in het Staatsblad het officieel bericht dat, bij koninklijk besluit, de stad Antwerpen gemachtigd werd het Rubenshuis om reden van openbaar nut te onteigenen.

En op 5 juli 1935 verkreeg de stad Antwerpen een vonnis waarbij het Rubenshuis onteigend werd; de eigenaars zouden 5.086.377,83 frank vergoeding krijgen. Het vonnis werd in beroep bekrachtigd en op 1 juli 1937 werd de stad in 't bezit van het eigendom gesteld. Nu kon men de handen aan het werk slaan. Het Rubenshuis zou niet alleen hersteld worden, het zou terug in de staat gebracht worden, waarin Rubens het nagelaten had.

Thans schittert het pareltje van bouwkunst, dat P.-P. Rubens eens uit de grond deed oprijzen, weer in al zijn glorie.

Deze foto's werden genomen in het Rubenshuis in juli 1958, tijdens het Antwerpse Licht- en Klankspel met als thema « Het huwelijk van P.-P. Rubens met Helena Fourment. De rol van Rubens werd vertolkt door Ward de Ravet en die van Helena Fourment door Jet Naessens, acteurs van de Antwerpse K.N.S.

ER is vlot... en vlot, en er is expeditie... en expeditie. Zo ik mijn medewerking heb verleend aan de expeditie van Tahiti-Nui, was dit omwille van haar wetenschappelijk doel en de personaliteit van haar promotor, Eric de Bisschop. Het is wel onnodig hem voor te stellen. Met de expeditie van de Tahiti-Nui wou de Bisschop de mogelijkheid aantonen van de migratie van de Polynesiërs over de Stille Oceaan.

MAAR alvorens verder te vertellen, neem je een kaart van de Stille Oceaan en daarop volg je me aandachtig, want het probleem dat ons hier bezighoudt is zeer spannend. Wat zie je op de kaart? Blauw, blauw, en nog eens blauw... Dat is de Stille Oceaan, de grootste oceaan van de wereld. Zijn oppervlakte is bijna zo groot als die van de continenten samen. Dat geeft je een idee van zijn oneindigheid. En te midden van dat blauwe water zie je kleine zwarte stippen. Van het noorden naar het zuiden: de Hawaïeilanden in het noorden van de Stille Oceaan en de Frans-Polynesische eilanden in het Zuiden van de Stille Oceaan. Van Azië naar Amerika: de Samoa-eilanden en Nieuw Zeeland, de Cook-eilanden, de Toeamotoe-eilanden en verder, verloren in de oneindigheid van de oceaan, het eenzame Paaseiland. Al deze eilanden samen vormen Polynesië en worden bewoond door mensen van hetzelfde ras die dezelfde taal spreken. Wie zijn die mensen en waar komen ze vandaan? Men kan ze niet goed thuiswijzen alhoewel men punten van overeenkomst vindt met bijna alle volkeren die aan de rand van de Stille Oceaan wonen, en dit zowel in Azië als in Amerika. Sommige geleerden beweren dat zij tot hetzelfde ras behoren als de Hindoes, anderen beweren dat zij familie zijn van de Japanners, van de Egyptenaren en zelfs van de Basken!

DE KNAPSTE ZEELUI TER WERELD

Wat de geleerden verbaast is de grote afstand die de Polynesische eilanden scheidt van de nabije continenten. Er is een afstand van 8.000 km tussen Tahiti en Amerika, en Tahiti zelf is 5.000 km van het Paaseiland verwijderd. Deze eilanden waren nochtans sedert lang bewoond toen de eerste Europeanen er voet aan wal zetten. Hoe zijn de mensen daar gekomen? Kwamen zij uit Azië of kwamen zij uit Amerika? De twee thesissen staan tegenover elkaar en zowel voor de ene als voor de andere pleiten zekere argumenten. Het probleem is tot op heden niet opgelost.

Dit is de mening van Eric de Bisschop: de Polynesiërs zouden de knapste zeelui geweest zijn die ooit de golven kliefden. Op het tijdstip dat de grootste zeelui van het Westen, de Vikings, nog bang waren het vasteland uit het oog te verliezen, voeren de Polynesiërs op hun vlotten en met hun prauwen reeds duizenden kilometers ver. Zij verbleven soms maanden en maanden tussen hemel en water. Zij vertrokken van uit hun eilanden naar de continenten en naar andere eilanden, en keerden nadien naar hun vertrekpunt terug. Hoe vaarden zij en hoe vonden zij hun minuscuul eiland, dat zij maanden tevoren hadden verlaten, terug? Je moet weten dat Tahiti het grootste van de Frans-Polynesische eilanden, slechts een diameter van 30 km heeft. Wij kunnen dit hier niet in detail bestuderen. Eric de Bisschop was de enige die het mogelijk achtte, en hij kon er zijn jongere gezellen van overtuigen samen met hem een lange reis op een vlot te wagen. Voor hem stond het vast, dat de Polynesiërs steeds die eilanden hebben bewoond en dat het door hun reizen is dat zij contact hielden met de volkeren aan de rand van de Stille Oceaan, en dit zowel naar Azië als naar Amerika toe. Zij lieten sporen van hun bezoek aldaar na en zo ontstonden dan de twee tegenstrijdige stellingen. De officiële stelling: ze zijn afkomstig uit Azië, de hypothese van Thor Heyerdhal: ze zijn afkomstig uit Amerika.

DE TOCHT VA

Maquette van de « Tahiti-Nui ». Let op de kleine vertikale plankjes die dienen om het vlot te besturen.

Eric de Bisschop besloot een vlot te bouwen zoals de Polynesiërs het weleer deden en de reis te ondernemen Tahiti-Zuid Amerika en terug. De meeste mensen dachten dat dit onmogelijk was, vermits men op de weg van Tahiti naar Zuid Amerika moest worstelen met tegenstrijdige winden en er vaak heftige stormen woeden. Wij waren overtuigd van het feit dat de Polynesiërs wel degelijk deze reizen hadden gemaakt en wij zouden trachten het hen na te doen. Wij doopten ons vlot Tahiti-Nui. Dit betekent Groot Tahiti. Het werd gans uit bamboes gemaakt, die vastgehecht waren op een houten raam en onderling stevig aan elkaar gebonden waren. Grote bamboes hebben wij gebruikt om het vlot zijn vorm te geven en zijn stevigheid, kleine bamboes om het drijfvermogen te verhogen. De foto van de maquette geeeft je een idee van zijn vorm. De plankjes die je uit het vlot ziet steken, waren ons geheim. Van deze plankjes hing het welslagen of de mislukking van onze onderneming af.

N DE TAHITI-NUI

HET GEHEIM VAN DE POLYNESIERS

Inderdaad, de Polynesiërs kenden het roer niet en de wetenschapslui hebben daarin het bewijs gezien, dat het voor hen onmogelijk was lange reizen te maken. Het superioriteitscomplex is een lelijk gebrek en onze « kamergeleerden » hebben zich vergist. De Polynesiërs zijn intelligente lui. Dat zij het roer niet kenden is mogelijk, maar ik zou eerder zeggen : zij gebruikten het niet ! Hebben onze geleerden ooit gezocht of die zeelui misschien een ander middel hadden om hun prauwen te besturen ? Ho neen ! Daarvoor waren ze te ijdel !

De Polynesiërs hebben een ander middel. Zij gebruiken het sedert duizenden jaren. In Europa kent men dit pas sedert 150 jaar ! Het is een wetenschappelijke techniek, die slechts toegepast wordt op zeilboten, en die gebaseerd is op de gevolgen van de afwijking. Je zal het dadelijk snappen : een zeilboot is onderworpen aan twee krachten : de *stuwkracht of de drijfkracht* van de wind op de zeilen, die het schip *dwars* wil doen lopen, en de *weerstand* van het water op het deel van de romp in het water, die tracht de boot *vooruit* te doen gaan. Het schip verplaatst zich volgens de resultante van deze twee krachten. De kracht die ons interesseert is die welke de boot dwars stuwt, dus de afwijking. Veronderstel een ogenblik dat men dwars in een stroming een houten plank legt die in het centrum wordt vastgehouden door een spil. Wat zal er gebeuren ? De plank zal om haar spil draaien. Om ze te stabiliseren plaatsen we twee kleine houten planken, zoals diegene welke je op de maquette uit het vlot ziet steken. Indien de oppervlakte van die plankjes dezelfde is vooraan en achteraan, en indien ze op dezelfde afstand van de spil worden vastgehecht, dan blijft de plank onbeweeglijk. Wat gebeurt er indien men één van de kleine plankjes vooraan wegtrekt ? Het voorste van de plank, dat minder weerstand biedt, glijdt de stroom af en de houten plank (die hier de boot voorstelt) zal in een bepaalde hoek draaien. Trekt men het plankje achteraan weg, dan draait ze in de tegenovergestelde richting. Door de plankjes dus op te trekken, of naar beneden te schuiven, kan men de boot sneller of trager in een minder grote of in een grotere hoek doen draaien. Men kan zelfs de plank (of de boot) volledig om haar as doen draaien !

(Kom mee naar blz. 32,

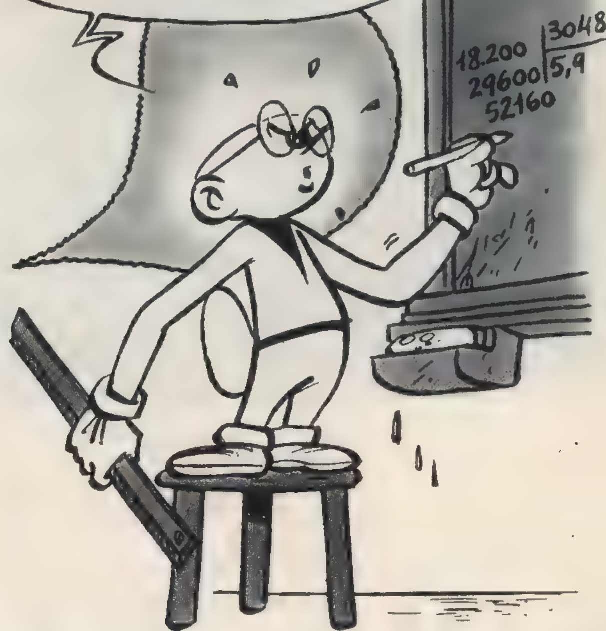
Steeds meer PAGINA'S!
Steeds meer LEZERS!
Steeds meer SUCCES!

MOEST MEN DE NUMMERS VAN « KUIFJE » DIE IN EEN JAAR GEDRUKT WORDEN

bladzijde naast bladzijde op de grond leggen, dan zou men een ketting kunnen vormen die 240 maal de afstand Parijs-Brussel-Amsterdam doet en die meer dan DRIE MAAL ROND DE AARDE kan gelegd worden.

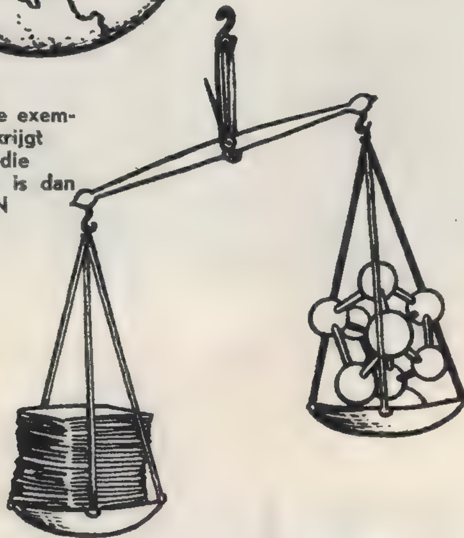

stapelt men al de exemplaren op, dan krijgt men een toren die 160 maal hoger is dan de EIFFELTOREN en...

zwaarder dan het ATOMIUM op de Heizelvlakte te Brussel !

Nu je dit weet, ben je beslist nog een tikje fierder op je lijfblad!

SCHRIJF EENS EEN BRIEFJE

GERDA VAN DEN BOSCH, Hockeylaan, 7, Sint-Stevens-Woluwe, *is 14 jaar en zou graag corresponderen in het Frans met een meisje uit Zwitserland. Gerda verzamelt postzegels en sigarenbandjes.*

ROGER CAELEN, Sint-Jozefstraat, 23, Zolder (Limburg), *wil graag briefwisselen met Kuifjeslezers van 13 à 17 jaar.*

EDDY BRUGGEMAN, Braamakkerstraat, 78, Deerlijk, *zou willen corresponderen met een Belgische, Franse, Duitse, Nederlandse of Engelse jongen van 14 jaar. Eddy houdt van film, lichte muziek, schilderkunst en vooral van autosport.*

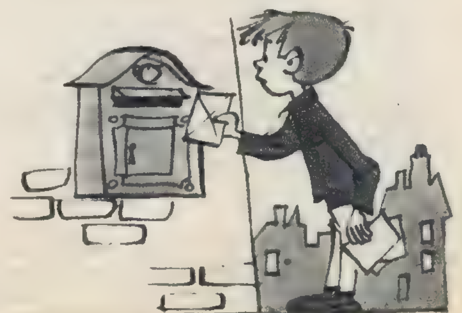
MIEKE DE BRUIN, Nieuwpoortslaan, 83, Alkmaar (N-H), *is 12 jaar oud en spaart suikerzakjes en foto's van filmsterren. Mieke zoekt een correspondente uit Luxemburg of België.*

YVETTE SIOEN, Noeumoulin, 23, Péruwelz (Henegouwen), *wil corresponderen met meisjes van 12 tot 13 jaar, in het Nederlands of in het Frans.*

GEORGES DE BLOCK, Victor Lemmensstraat, 21, Leopoldsburg, *is 15 jaar en wil corresponderen met een jongen uit Nederland of uit België van zijn leeftijd. Georges verzamelt allerlei chromo's, punten, lucifersmerken, sigarenbandjes en postzegels en leest trouw iedere week « Kuifje ».*

FRANK H. ROELANTS, Tarthorsterweg, 82, Wageningen (Nederland), *wil graag corresponderen met jongens uit alle landen, die zich interesseren voor de scheepvaart en die hem de adressen kunnen geven van scheepvaartmaatschappijen.*

REGINE DEPUE, Steenweg op Alsemberg, 126, Buizingen, *zoekt een correspondente van 14 à 15 jaar. Regine's hobby's zijn: zwemmen, dansen, lectuur, film en muziek.*

RAADSEL Nr 30

ORGANISATIE "H"

EERSTE EPISODE

HEREJEE ! riep Baardemakers, die naast mij in de wagen zat. Heb je die doodrijder gezien ?

— En of, commissaris, en of ! Ik heb het stuur bruusk moeten omwerpen om hem te vermijden !

— Hij ging ons voorbij met een snelheid van bijna 150 per uur ! Hoe jammer dat ik de tijd niet heb gekregen zijn nummer te noteren !

Het was half twaalf 's nachts. Wij keerden terug van de schouwburg en ik bracht de commissaris naar huis. Op de weg waar wij reden, stonden zeer duidelijk de verkeersbordjes : « 60 km per uur ». De « Plymouth » die ons in razende snelheid gepasseerd was, had mijn MG op een haar na geramd. Van de auto zag men nog alleen de twee rode lichten toen ik woedend zei :

— Ik wil die man na ! Zo'n gevaarlijke kerel !

— Maar je haalt hem nooit in ! Dring niet aan, Rik !

— Commissaris, laat me begaan. Het zal mijn zenuwen bedaren !

— En als wij een bekeuring krijgen ?

— Dan steek jij die maar netjes op zak, waarde vriend, en je vertelt de verkeerspolitie dat wij beruchte bandieten nazitten.

Mijn vriend Baardemakers was zeer verontwaardigd en antwoordde :

— Wanneer ga jij nou eens eindelijk ernstig worden ?

★

Ik had het gaspedaal ingedrukt en haalde werkelijk het maximum uit mijn kleine MG, maar de afstand tussen de « Plymouth » en ons verminderde slechts weinig.

— Je bent gek ! Stapelgek ! riep Baardemakers die maling heeft aan een grote snelheid. Vertraag je vaart, ik beveel het je !

Ik deed alsof ik het niet hoorde.

— Goed. Je hebt het gewild, zei de commissaris en hij haalde zijn boekje te voorschijn. Ik ga je een bekeuring geven die je nog lang zal heugen !...

Hij wou mijn nummer noteren toen ik eensklaps remde. Baardemakers vloog eerst met zijn neus tegen de ruit en werd dan terug tegen de zetel gesmakt. Hij liet zijn boekje en zijn kogelpen vallen...

— Wat is er nu aan de hand ?

— Kijk, commissaris ! Wij hebben de « Plymouth » bijna ingehaald. Die doodrijder vertraagt trouwens... Noteer zijn nummer !

— Ja, dat kan ik niet meer. Ik heb mijn blocnote verloren...

Wij reden door een voorstad. De grote Amerikaanse wagen reed nog slechts een twintigtal meter voor ons uit. Hij stopte voor een publieke telefooncel. Achter de verlichte ruiten van de telefooncel stond er iemand, want men zag de zwarte gedaante strak afgelijnd als in een schaduwspel. Ik draaide om de « Plymouth » heen en stopte een eind verder. Het was op dit ogenblik dat er een machinegeweer ratelde. Op hetzelfde moment hoorden wij het gerinkel van brekend glas en even nadien een zacht gekreun. Wij sprongen uit de wagen en holden naar de telefooncel. De « Plymouth » vertrok reeds. Baardemakers en ik hadden nog net de tijd ons op de grond te werpen om niet getroffen te worden door een regen van kogels. De krachtige wagen verdween zeer snel...

In het telefoonhokje lag een man op de grond. Hij was letterlijk met kogels doorzeefd en dood. In zijn zakken vonden wij geen enkel identiteitspapier. Op het tafeltje onder de telefoon lag een velletje papier en daarop deze woorden in hoofdletters geschreven : « *TRUC — NOEL — MAIS* ».

— Wat betekent dat ? vroeg Baardemakers.

Ik bestudeerde het geheimzinnig velletje papier enkele minuten en zei dan :

— Naar mijn mening is het een tekst in code, commissaris, en ik denk dat ik de sleutel gevonden heb. Het is trouwens eenvoudig...

— Mooi ! En wat wil dat eigenlijk zeggen ?

— Dat weet ik nog niet. Het gaat hier om twee voornamen en de naam van een land...

Vriend-lezer, raap de handschoen op. Zoek de sleutel van het geheimzinnig briefje. Stuur me op een briefkaart de twee voornamen en de naam van het land, in deze drie woorden « TRUC — NOEL — MAIS » verborgen. De oplossing krijg je volgende week, en binnen veertien dagen volgt de tweede episode van « Organisatie H ».

Tot weldra !

RIK RINGERS

BESTE VRIENDEN,

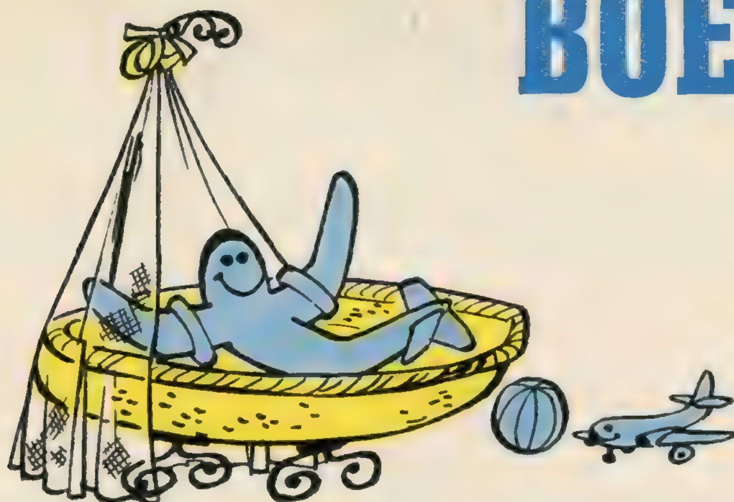
Ik duik op uit een berg correspondentie om plechtig kond te doen, dat mijn lezers zo scherpzinnig zijn als wijlen Sherlock Holmes ! Hier zijn dan de jongste detectives van onze grote speurdersfamilie : Gerard Jan van Epen, Oosterbeek; Rudy Savat, Destelbergen; Tony Joseph, St-Agatha-Berchem; Jack Dehing, Ganshoren-Brussel; Jan Cleeren, Sint-Truiden.

Rust niet op je lauweren, nieuwe detective, maar tracht ook de volgende raadsels op te lossen !

RIK

HIER STAAT DE WIEG VAN DE

BOEING " JET

Sedert haar stichting op 23 mei 1923 gebruikte de Sabena negen en twintig verschillende vliegtuigtypes. Haar laatste aanwinst is de Boeing 707-320 Intercontinental, het éérste commercieel straalvliegtuig dat onder Belgische vlag vliegt. De Sabena bestelde in 1955 vijf Boeing « Jets ». Drie zijn er reeds in dienst. De vloot zal volledig zijn in de maand juli.

DE Boeing « Jet » Intercontinental werd gebouwd te Seattle, in de Verenigde Staten. Seattle is een haven van zeshonderd duizend inwoners, gelegen op de westkust nabij de Canadese grens, niet ver van het eiland en de stad Vancouver. De firma Boeing heeft tachtig duizend mensen in haar dienst. Daarvan werken er zestig duizend aan het grootste

Links zie je een specialist die met een optisch instrument — speciaal voor dit doel gebouwd — kijkt of de stukken wel haarjuist in elkaar gezet werden.

Gezicht op een deel van de montagehall van de Boeingfabriek te Seattle. Het werk is op merkwaardige wijze georganiseerd en verloopt zeer vlot.

Dit is een historische foto : de Boeing, besteld door de Sabena, wordt op stapel gezet!

" INTERCONTINENTAL

viermotorig straalvliegtuig ter wereld.

Om je een idee te geven van de uitgestrektheid van de fabrieken willen we even aanstippen dat de montagehall een oppervlakte heeft van 5,5 ha. Voor de proefvluchten werden er twee grote start- en landingsbanen aangelegd. De studie van de aerodynamica is voor de straalvliegtuigen van zeer groot belang. De firma Boeing heeft daarvoor drie windtunnels, die het mogelijk maken al de reacties van de nieuwe vliegtuigmaquettes te bestuderen in een windstroom die de snelheid van Mach 27 (1) kan bereiken.

Een bezoek aan de montagehall is beslist indrukwekkend. Daar kunnen heel makkelijk zes Intercontinentale « Jets » naast elkaar gemonteerd worden. Je moet weten, dat ieder van die straalvliegtuigen een spanwijdte van 43,41 heeft en dat de romp een hoogte van 4,30 m. bereikt. Rond de nieuwe vliegtuigen die in aanbouw zijn, rijden met zeer grote snelheid een reeks treintjes. In wagonnetjes worden de nodige stukken aangebracht.

De organisatie van het werk is vanzelfsprekend tot in de puntjes verzorgd. De arbeiders zijn buitengewoon knap en ze werken vlug.

In de fabriek van Seattle werden reeds meer dan twaalf duizend reuzenvliegtuigen gebouwd : zeven duizend B-17 en twee duizend achthonderd B-29 gedurende de jongste wereldoorlog, meer dan twee duizend B-47 en B-52, de voorlopers van de Boeing « Jet » Intercontinental, enkele KC 135 en een klein aantal Boeing 707-120, een commercieel toestel met vier straalmotoren. De Boeing 707-120 is echter iets minder snel en iets minder comfortabel dan de nieuwe Boeing 707-320 Intercontinental.

Zoals je ziet speelt Seattle een belangrijke rol in de moderne vliegtuigconstructie.

(1). Zo vaak gebruiken we de uitdrukking Mach. Wij willen hier nogmaals verklaren wat dit eigenlijk betekent : MACH NUMBER of GETAL VAN MACH : naar de naam van de Oostenrijkse fysicus Ernst Mach. Het getal van Mach drukt de verhouding uit van de snelheid van een voorwerp ten overstaan van de snelheid van het geluid, of Mach 1. Deze verandert met de temperatuur en met de hoogte. Op de hoogte van de zeespiegel is Mach 1 = 1.223 km/uur ; op een hoogte van 10.668 m. ligt ze rond de 1.062 km/uur.

DE STEEKKAART VAN DE BOEING INTERCONTINENTAL

Lengte : 46,61 m.

Spanwijdte : 43,4 m.

Kruissnelheid : 950 km/uur.

Kruishoogte : tussen 7.620 en 12.800 m.

Brandstofreserve : 87.000 liter kerosine.

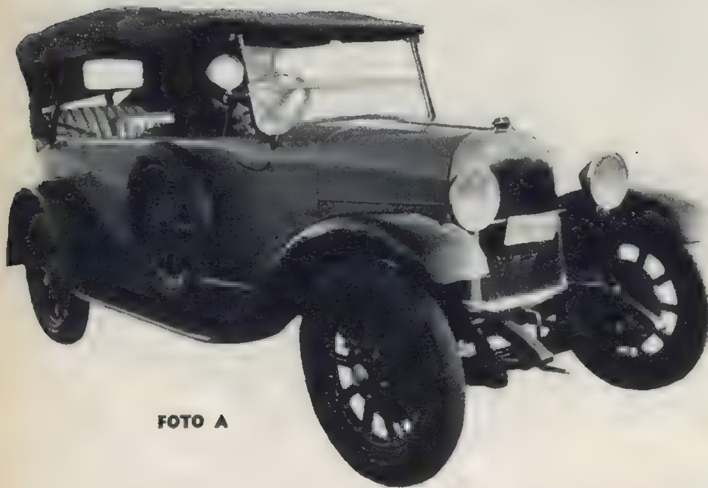
Verbruik : 8.000 liter per uur.

Vliegbereik : 8.000 km.

Maximum gewicht bij het opstijgen : 137.000 kg.

GROTE KUIFJE'S

DERDE VRAAG

FOTO A

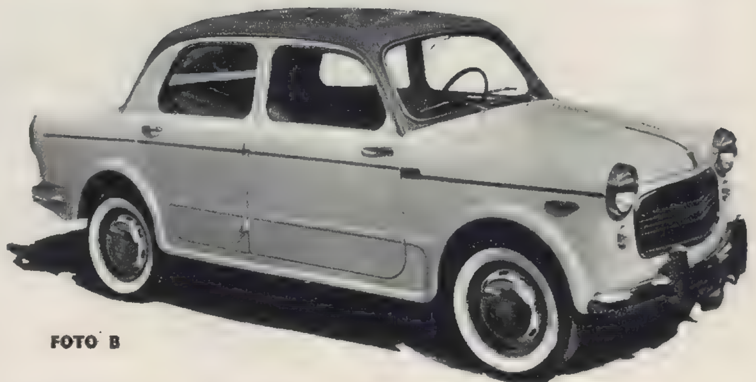
DE MECANICIEN ZIT IN NESTEN

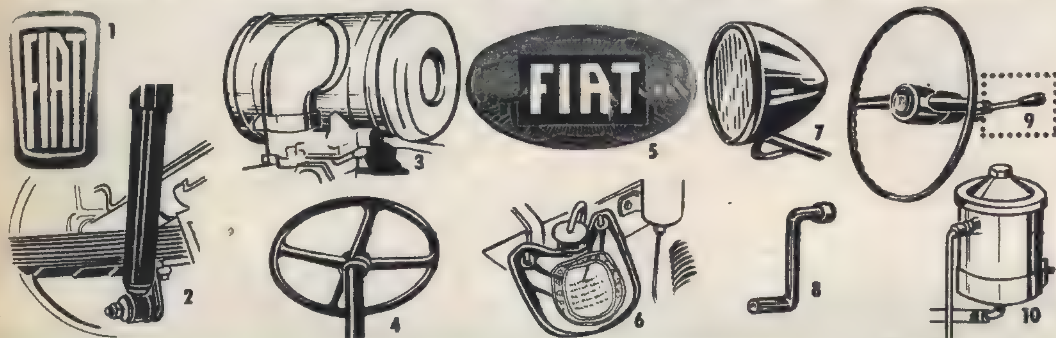

FRANS, de mecanicien, zit in nesten. Hij heeft twee FIAT'S in zijn garage. De eerste is een FIAT Torpedo van 1923 (foto A), en de tweede een prachtige FIAT 1100 (foto B), éérste prijs van de Grote Kuifje's Prijsvraag 1960.

Hedenochtend vond hij tien stukken (nr 1 tot 10) die toebehoren aan de ene of aan de andere wagen. Help hem de stukken te zetten bij de wagen waartoe ze behoren.

Voorbeeld : stuk nr 3 hoort toe aan wagen A, enz.

FOTO B

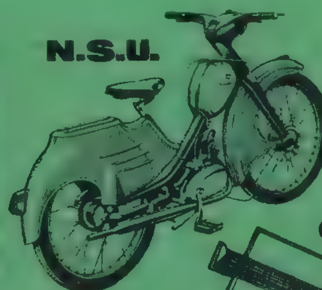

1. Insigne van de motorkap.
2. Telescopische schokbreker.
3. Luchtfilter.
4. Stuurwiel.
5. Insigne van de motorkap.
6. Ruitensproeier.
7. Koplamp.
8. Handkruk.
9. Versnellingshandle.
10. Oliefilter.

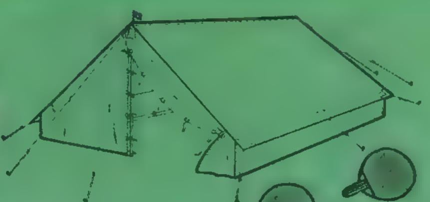
FIAT 1100

TV. PHILIPS

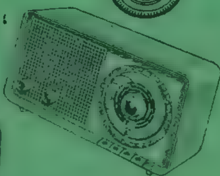

N.S.U.

GOVERNOR

RADIO PHILIPS

HELVA

VICTORY

PRIJSVRAAG

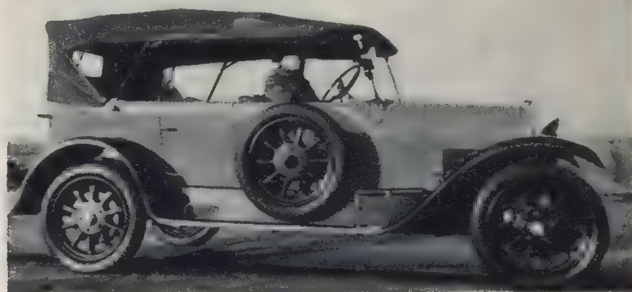
BIJKOMENDE VRAAG

EEN ORIGINELE FIAT-RACE...

LEES de onderschriften van de foto's zeer aandachtig en je hebt alle elementen om de bijkomende vraag van de Grote Kuifje's Prijsvraag 1960 te beantwoorden.

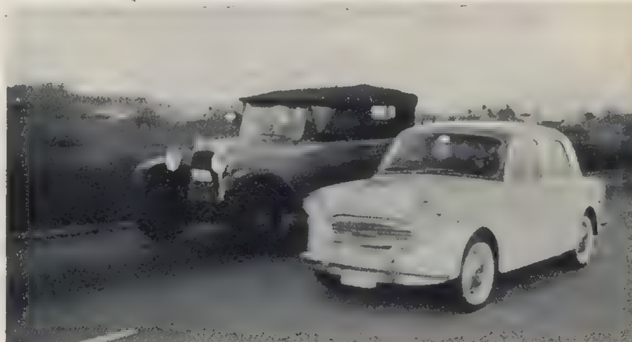
Op 8 februari 1960 te 15 uur begon er op de autosnelweg Brussel-Oostende een « achtervolgingsrace » tussen twee FIAT-wagens. Links zie je de FIAT Torpedo, type 105 (10 PK) van het jaar 1923, rechts een FIAT 1100 van het jaar 1960, eerste prijs van onze Grote Prijs-

vraag. Zoals je ziet, kijken de chauffeurs een laatste maal hun wagen na alvorens te starten.
De FIAT Torpedo start moedig. De FIAT 1100 moet 15 minuten wachten alvorens zij de achtervolging mag inzetten.

Na 15 minuten wachten is de FIAT 1100 vertrokken. De chauffeur rijdt met een normale snelheid over de autosnelweg en ziet, na een zekere tijd, de Torpedo voor zich opdagen. Op de foto zie je hoe de FIAT 1100 de Torpedo inhaalt.

De chronometer valt stil. De FIAT 1100 heeft de FIAT Torpedo ingehaald na 21 km. Over de Torpedo kunnen wij je verklappen dat zij in perfecte staat verkeert en dat ze rijdt met haar oorspronkelijke motor.

LET NU EVEN OP ! Hier gaat de vraag : De FIAT Torpedo had dus bij het vertrek 15 minuten voorsprong. Hoeveel tijd had de FIAT 1100 nodig om de Torpedo van 1923 in te halen ?

Meester Thomas, deurwaarder, heeft de chronometer in de hand en noteert de tijd.

REPORTAGE PUBLI-ART.
FOTO'S ANTONY.
DE FIAT TORPEDO WERD GELEEND DOOR M. MAHY.

DE LIJST VAN DE PRIJZEN EN HET REGLEMENT VAN DE GROTE PRIJSVRAAG VIND JE OP PAGINA 18.

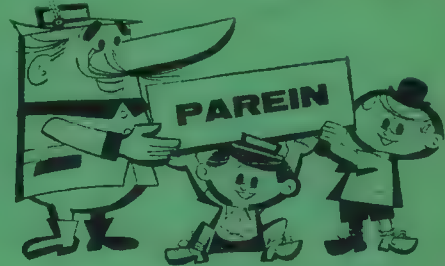

AJAX

BIJ CHRISTIAENSEN

CINETTE

ROKAL

LOMBARD COLLECTIE

LE TIGRE

NAVYBEL

KUIFJE'S PRIJSVRAAG BON Nr 3

TAHITI-NUI

(VERVOLG VAN BLZ. 25)

De Tahiti-Nui was 14 m lang op 5 m breed. Zijn masten waren uit bamboe, zijn zeilen uit pandanusbladeren. Wij hebben het vlot zelf gebouwd, geholpen door twee inboorlingen. Wij, dat wil zeggen mijn broer Alain (25 jaar), Francis Cowan (29 jaar), Juanito (30 jaar) en ik (26 jaar). De bouw kostte ons vijf maanden werk. De hut op het vlot mat 3 m op 5 m en was tamelijk comfortabel. Wij meenden dat wij drie à vier maanden op reis zouden zijn en dat het interessant zou wezen onderweg wetenschappelijke observaties te noteren. Te meer daar het gedeelte van de oceaan, dat wij zouden doorklieven, bijna onbekend is...

HET VERTREK

Het vlot was klaar. Eric de Bisschop, toen 67 jaar oud, was ziek en de geneesheren van Tahiti verboden hem te vertrekken. Maar natuurlijk dacht Eric er niet aan aan wal te blijven! Op 8 november 1956 vertrokken wij. Onze vrienden en kennissen wuifden ons na. De tovenaar gaf ons zijn zegen en plaatste het vlot onder de bescherming van Taaroa, een Polynesische godheid. De bisschop van Tahiti gaf ons eveneens zijn zegen en plaatste het vlot onder de hoge bescherming van de Goddelijke Voorzienigheid. Een dans, speciaal gecreëerd voor ons, werd op het strand uitgevoerd. Wij kregen een prachtige bloemenkrans om de hals en konden van wal steken... Ons vlot geleek op een bloemenschip, zelfs tot hoog in de masten hingen de prachtige bloemenkransen. Een vedette van de Franse Marine sleepte ons tot op hoge zee en daar werden we aan ons lot overgelaten. Het groot avontuur begon...

De consul van Chili had ons mascotjes geschonken: vier katjes. Twee er van zijn gestorven. De twee anderen werden met grote tederheid en met Nestlémelk groot gekweekt door Juanito. Hij bekommerde zich om ons varken. Ja, wij hadden een varken gekregen! Het was heel klein, rozig en mollig met een staartje als een kurkentrekker. Neen, dat varkentje maakte geen deel uit van onze mascottes, maar wel van onze voorraad levensmiddelen. Men had ons te Tahiti gezegd: « Wanneer jullie helemaal niets meer hebben om te eten, dan slachten jullie het varkentje! »

EEN GELUKKIG KLEIN VARKENTJE!

Toen de tijd kwam dat wij aan varkensribbetjes begonnen te denken, smeekte Juanito om genade voor het varkentje. Wij konden het niet over ons hart krijgen het te slachten en het kreeg uitstel van executie. Wij stelden die executie nog eens en nog eens uit en ten slotte heeft Chanchita heel de reis met ons meegemaakt. Wij waren dus vertrokken voor twee à drie maanden en hadden levensmiddelen opgeslagen voor vier maanden. Maar na het einde van de vierde maand, hadden wij te worstelen met tegenwinden en we werden meer dan 1.000 km terug achteruit gedreven. Dat duurde meer dan anderhalve maand... De reis zou dus zes maanden duren en sedert ons vertrek hadden wij geen enkel schip ontmoet. Wij moesten daar trouwens niet op rekenen, want die kant van de Stille Oceaan wordt weinig bevaren.

Jullie begrijpen dat het probleem Chanchita iedere dag in een acuter stadium trad. Ons varkentje was flink gegroeid en eiste iedere dag een groter rantsoen op, maar wij waren er zo aan gehecht dat het bijna een misdaad zou geweest zijn het te doden. Iedere dag besloten wij Chanchita het leven te laten...

Ondanks de zwakheid van onze radiozendpost gaven wij regelmatig meteorologische berichten door en dit tot grote verwondering van de echte specialisten. Zij hadden ons nl. voorspeld dat onze radiozender té zwak was om er ernstig werk mee te doen! En op het einde van de zesde maand waren wij nog allen fit en in uitstekend humeur, maar het vlot was sedert ons vertrek meer dan een meter dieper in het water gezakt. De bamboes waren diep aangevreten door de paalwormen. Dit zijn minuscule diertjes die in het hout diepe gangen graven. Die gangen vullen zich met water, de rest kan je zelf wel indenken...

Wij waren bijna aan ons doel en wij bevonden ons in de nabijheid van de Juan Fernandez-eilanden (waar Robinson Crusoë woonde), toen de vreselijkste storm losbarste die Chili sedert vijftig jaar had gekend. De bamboes braken en gingen op drift. Wij bonden ze onophoudend samen, maar het was tevergeefs, heel ons vlot brak in kleine stukken. Vermits wij toch zeer dicht bij de eilanden waren, vroegen wij om ons naar wal te slepen. Een vaartuig van de Chileense oorlogsvloot kwam ons te hulp.

DE STORM IS MEESTER

De storm was sterker dan wij en wij moesten de Tahiti-Nui achter laten. In de hut stond het water tot aan onze knieën. Eric de Bisschop kon niet zwemmen, maar wij zijn er in geslaagd hem te redden. Wij konden eveneens onze kostbare nota's redden en al ons wetenschappelijk materiaal. Wij hadden zes maanden en twintig dagen doorgebracht tussen de hemel en het water en wij hadden slechts schipbreuk geleden op enkele uren van ons doel. Wij moesten op de tanden bijten toen wij de Tahiti-Nui in de golven zagen verdwijnen...

Wij hadden schipbreuk geleden, maar onze onderneming was niet mislukt. Wij hadden het bewijs gebracht dat een reis in die richting mogelijk was. Bovendien hadden wij belangrijk wetenschappelijk materiaal verzameld.

Te Chili werden we niet ontvangen als eenvoudige schipbreukelingen (in dezelfde storm leden twaalf andere schepen schipbreuk), maar als de opvolgers van de oude Polynesiërs. Heel Chili kende in een ommezien de geschiedenis van Chanchita. Je moet weten dat ons varkentje gered werd, evenals onze katjes. Het was echter geen kleinigheid het dik zwijntje aan boord van de oorlogsboot te hijsen! Om zijn weerstandskracht te breken, hebben wij het eerst een grote kom wijn moeten laten uitslurpen. Wankelend op zijn poten, met rode oren en gezwollen ogen werd het aan boord gehesen. Onze redders meenden dat het varken op een haar na verdronken was en daarom zo gek deed, maar neen, Chanchita was doodgewoon dronken!

Wij hebben al die tijd alleen en afgezonderd geleefd van de wereld. Wij hadden geen kontakt met het vasteland, noch met een eiland, noch met een schip. En nochtans hebben wij zeven maanden lang geleefd in de grootste vriendschap. Er is geen enkel hard woord gevallen, er was geen enkele twist. Dit ook is een grote les, een grote les van de vriendschap tussen de mensen en het is goed daaraan terug te denken.

Commandant Michel BRUN

Deze dramatische foto werd genomen op 27 mei 1957 en toont hoe Eric de Bisschop gered werd. We hadden hem een stevig touw om de borst geknoopt en keken angstig toe hoe hij aan boord van de Chileens oorlogsbodem werd gehesen. Wij hielden het ene eind van het touw vast, om te beletten dat de Bisschop tegen de romp van het schip zou te pletter slaan. De « Tahiti-Nui » verdween even nadien in de golven.

DE VLAMMENZEE

DOOR JACQUES MARTIN

Hoe zullen ze het spoor van Lefranc terugvinden? Axel Borg heeft een plan en hij legt het aan Fischer voor...

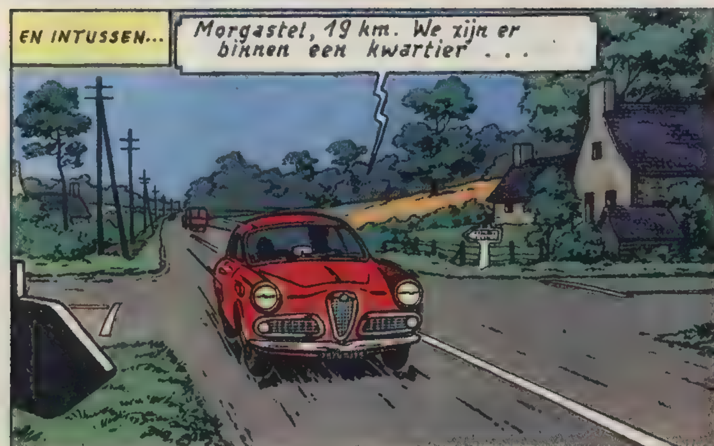

LEES HET ALBUM : "HET SEIN STAAT OP ROOD"..

(Wordt voortgezet.)

ONS SPEL MET ZWARTE KAT

Koffie van alle jongelui met KUIFJE'S BONS!

SPEL VAN DE 10e WEEK

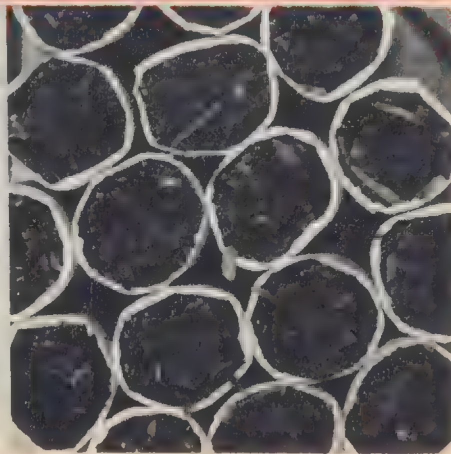
Kijk uit je doppen en zeg wat deze twee foto's voorstellen. Zwarte Kat geeft je 15 seconden om het te vinden !

FOTO 1 : Gaat het om balken, lucifertjes, orgelpijpen ?

FOTO 2 : Gaat het om sigaretten, groentenzakken, de cellen van een bijenkorf ?

Antwoord : Foto 1 : Lucifertjes - Foto 2 : Sigaretten.

Lees deze spelen aandachtig. Door juist te antwoorden op de vraag die je zal gesteld worden volgende week, kan je 50 KUIFJE'S PUNTEN winnen.

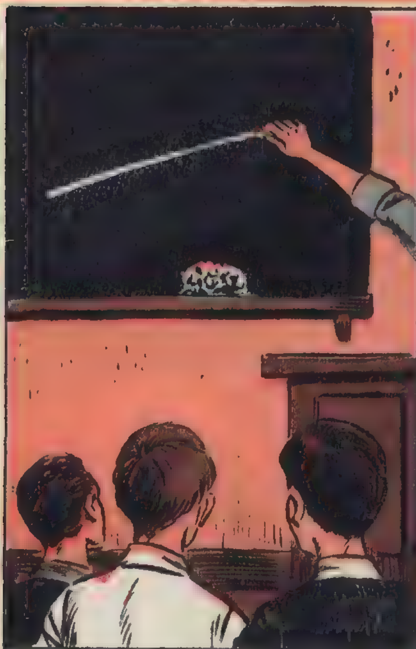
DE GESCHIEDENIS VAN DE WERELD

TEKST VAN J. SCHOONJANS

TEKENINGEN VAN L. EN F. FUNCKEN

DE STATEN-GENERAAL

HIER begint de hedendaagse geschiedenis. De periode die volgt op het tijdvak van de koningen, zou men het tijdvak van het Volk kunnen heten. Het Volk ? Welk Volk ? Eerst was het de burgerij. De opkomst van de burgerij begint met de Franse Revolutie van 1789. Daarna kwamen de arbeiders. De arbeidersstand kwam aan bod met de Russische Revolutie van 1917. Tussen de Liberale Revolutie van 1789 en de Socialistische Revolutie van 1917 ligt er de XIXᵉ eeuw...

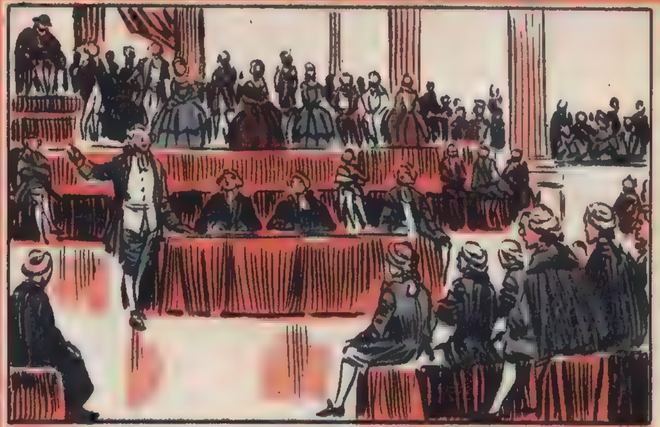
1. DE DERDE STAND

BESTE vrienden, herinner je dat Lodewijk XVI de Staten-Generaal in 1789 bijeen riep. Waarom ? Om de kwestie van de belastingen op te lossen. Goed. En welke minister wou die kwestie geregeld zien? Necker. De Staten-Generaal was samengesteld uit afgevaardigden van de drie sociale klassen : de geestelijkheid, de adel en de burgerij of de Derde Stand. Om de geprivilegieerde klasse belastingen te doen betalen, moest men een meerderheid van niet-geprivilegieerden vormen. Necker deed zoveel afgevaardigden van de Derde Stand verkiezen als er leden waren in de twee andere klassen samen. De Derde Stand was dus zoveel waard als geestelijkheid en adel samen.

2. EEN GRONDWET

NECKER vroeg aan de afgevaardigden hun ideeën en voorstellen om een oplossing voor het financieel probleem te vinden op te schrijven in een schrift. Dit schrift bleef bewaard. Maar, wanneer men het leest ziet men dat er geen sprake in is over de financies. Alle afgevaardigden wilden Frankrijk een constitutie, een grondwet, schenken, m.a.w. een nieuw politiek regime.

3. EN OP 5 MEI...

...kwamen 1.200 afgevaardigden van de Staten-Generaal te Versailles bijeen. Op de vooravond hadden zij een plechtige mis bijgewoond en een processie. Zij zetelden in de « Salle des Menus-Plaisirs ». Van op zijn troon sprak Lodewijk XVI hen enkele woorden toe op scherpe toon — zoals de zwakken trouwens gewoonlijk doen —. Toen sprak Necker gedurende drie uren over de financies van het koninkrijk. En over niets anders ? Neen.

4. IN DE ZAAL VAN HET KAATSSPEL

DE afgevaardigden van de Derde Stand eisten een hoofdelijke stemming. De afgevaardigden van de geestelijkheid en van de adel, wensten een stemming per groep. Dat zou inderdaad twee stemmen tegen één geven. Op 17 juni, na 43 dagen vergeefse discussies, riep de Derde Stand, gesteund door een aantal afgevaardigden van de lagere geestelijkheid, de « Assemblée Nationale » uit. De koning schrok even van zoveel stoutmoedigheid en deed de « Salle des Menus-Plaisirs » sluiten. De afgevaardigden zetelden dan in de « Zaal van het Kaatsspel ». Zij zwoeren de dure eed er niet vandaan te gaan alvorens Frankrijk een Grondwet had !

5. MIRABEAU

OP 23 juni gaf de koning de afgevaardigden het bevel zich terug te trekken, maar de Derde Stand bleef. Markies Dieux-Brézé herhaalde het bevel van de koning. Toen antwoordde Mirabeau, een welbespraakt afgevaardigde, het volgende : « Mijnheer, ga aan uw meester zeggen dat wij hier zijn door de wil van het Volk en dat wij slechts zullen wijken voor de macht van de bajonetten ! » — « Wat ? zei Lodewijk XVI. Ze willen niet weggaan ? Goed, laat ze dan blijven... »

(Wordt voortgezet.)

OXFORD-CAMBRIDGE

Volledig tekenverhaal door Fernand CHENEVAL — *Scenario :* Yves DUVAL

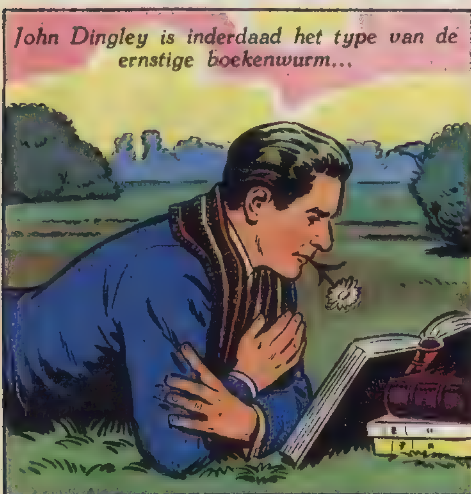

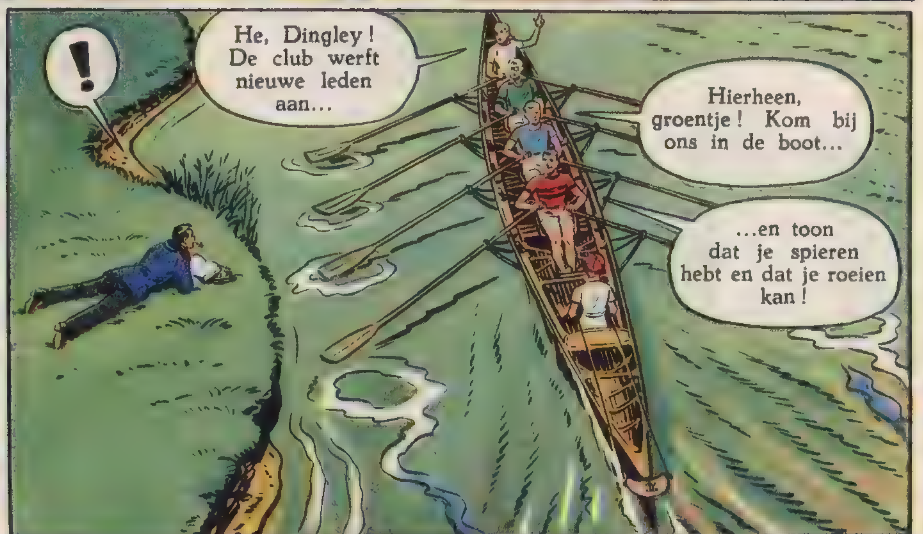

FLOEP

!
Wat gebeurt er hier, Martin? Heb je John gekleed in het water gegooid?

Neen, mijnheer. Toen ik me over de rand boog ben ik domweg uitgegleden.

Je bent een prachtkerel, John Dingley!
Je meent toch niet dat daarmee alles vergeten en vergeven is?

Vind jij het sportief zich met zijn vieren op één man te werpen? Maak je klaar, Martin. Ik hoop dat je geen lafaard bent!

Je wil dus boksen? Meen je dat ernstig?
Dat zal je zo dadelijk ondervinden!

HOOOONG!

En nu zeg ik, zoals weleer Diogenes: ga uit mijn zon!

Sedert die dag wordt John Dingley door zijn medestudenten en ook door de ouderen gerespecteerd.

Hij brengt zijn vakantie door op het landgoed van zijn vader.

Deze boom is zó stevig als de Londense Tower! Het zal een zware karwei worden hem om te hakken!

Geef me je bijl, Gregor... Ik wil even proberen of ik je niet kan helpen!
Neen maar, jij gekscheert, John?...

Vader, je hebt me steeds aanzien voor een slappeling, een dromer die geen kruim in het lijf heeft...

He maar, die jongeman slaat er krachtig op los!
Inderdaad, hij heeft kloeke spieren...
2

ZIEZO!
KRAAAK

Dat is knap gewerkt!

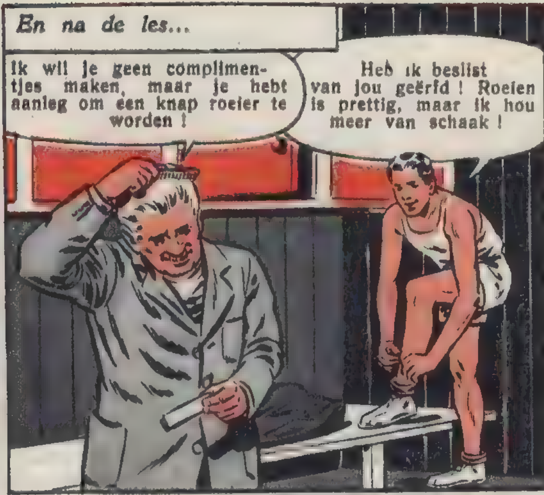

Bravo, John! Het doet me genoegen te zien dat mijn zoon zijn spieren goed weet te gebruiken!
En daaraan heb je steeds getwijfeld, nietwaar? Nu, ik dank je er om!

Ik vraag me af, John, waarom jij je niet in de rowingclub van de universiteit laat inschrijven?
Dat is onmogelijk, vader. Martin en ik kunnen niet opschieten met elkaar...

Dus het roeien zelf steekt je niet tegen?
Helemaal niet! Ik weet trouwens dat roeien je grote jeugdliefde was... Met jou zou ik trouwens graag even roeien, indien het je genoegen doet...

En de volgende dag, in de kleine locale club voor veteranen...
Je zoon komt ook? Wat een verrassing, James!

Neem je roeislag wijder, John. Je moet trekken met de armen en de benen!

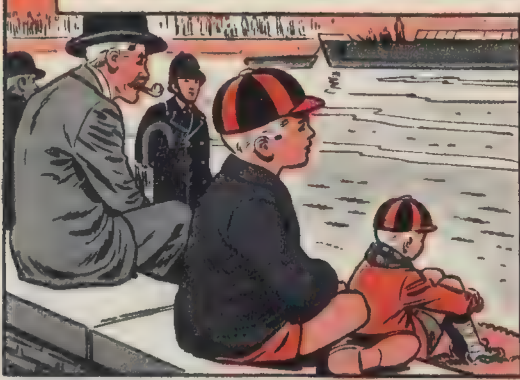

En na de les...
Ik wil je geen complimentjes maken, maar je hebt aanleg om een knap roeier te worden!
Heb ik beslist van jou geërfd! Roeien is prettig, maar ik hou meer van schaak!

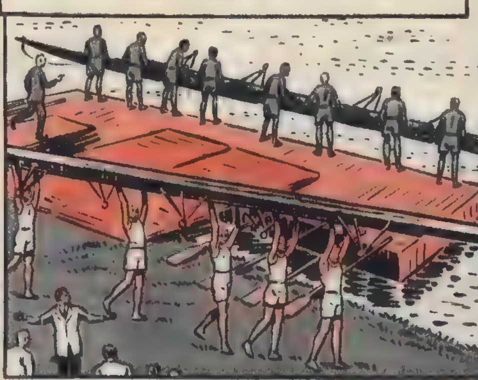

Om zijn vader genoegen te doen, roeit John tijdens gans zijn vakantie. Hij probeert verschillende boot-types.

En wanneer de cursussen te Oxford weer beginnen...

Martin, voel je je fit voor de grote dag?
Wij zullen ons best doen, maar maak je geen illusies!

Cambridge heeft in zijn «acht» twee olympische roeiers, en naar het schijnt maakten de « Cantabs » tijdens de oefening de recordtijd van 19 minuten 10 seconden...
Herejee! Dan zullen ze ons verslaan zoals zij dit nu sedert vier jaar doen!
3

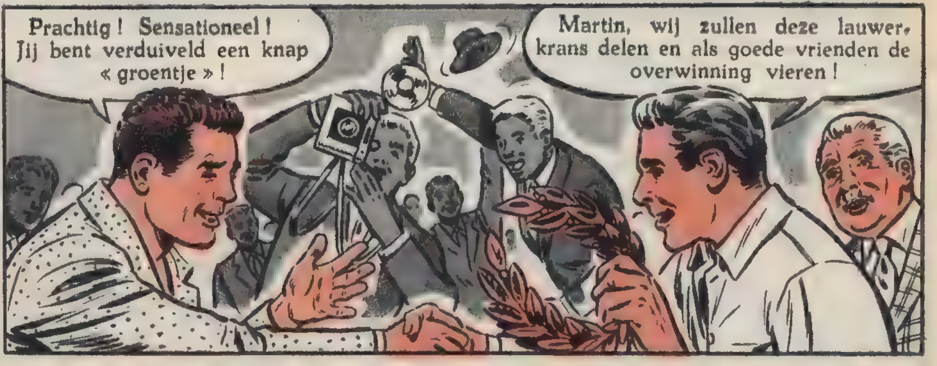

F. CHENEVAL

Einde

GEEN GENADE

Johan werd in een hinderlaag gelokt maar kon zijn vijand

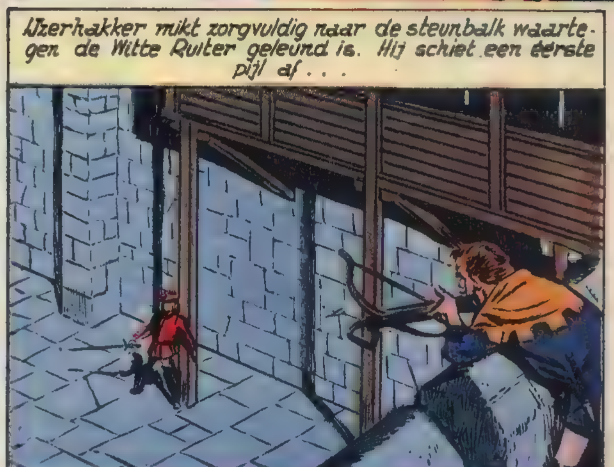
door L. en F. FUNCKEN

...schaakmat zetten. Hoe zal hij heelhuids uit de burcht komen?

(Wordt voortgezet.

KOERIER

Afourazim kon een groen boekje gappen waarin de namen staan van de leden van een spionagenet in het Midden Oosten. Hij is er mee naar Iran gevlucht. Jimmy Stone rijdt, in gezelschap van de tolk Mahmoed Hafiz, van Teheran naar Tabriz om er Afourazim te ontmoeten. Na een onderhoud met de Levantijn rijdt Jimmy terug. Onderweg vraagt Hafiz uit te stappen om zijn zuster te gaan begroeten.

NEGENDE HOOFDSTUK

GEEN UITWEG MEER...

HET was een valstrik. Men moest wel blind wezen om dat niet te zien. Nooit zouden de autoriteiten op die verloren weg een versperring hebben opgesteld, want er kwamen beslist niet meer dan een of twee auto's per jaar voorbij. De mannen nabij de kar, konden dus slechts vijanden zijn. Wanneer de tegenstander je een half dozijn tot de tanden gewapende mannen tegemoet stuurt, is dit niet met de bedoeling over je veiligheid te waken!

De aarzeling van Jimmy duurde slechts een ogenblik. Hij remde. De « Pontiac » slipte en ging bijna over kop. Jimmy keek even in zijn achteruitkijkspiegeltje om er zich van te overtuigen dat niemand hem volgde. Dan reed hij vijftig meter achteruit. Dit onverwacht maneuver verwonderde de wachtposten van de versperring. De twee die reeds in de richting van de wagen kwamen, bleven eensklaps staan en sperden hun ogen ver open. Zij schouderden het geweer en mikten, maar in plaats van te schieten wendden zij het hoofd naar hun gezellen als om instructies te vragen. Stone wachtte niet tot zij tot de aktie overgingen. Het welslagen van zijn plan hing af van de snelheid waarmee hij het kon doorvoeren. Hij moest sneller zijn dan zijn vijanden, slechts dan was er een kans heelhuids uit die valstrik te komen. De karren die dwars over de weg stonden, maakten hem niet bang. Hij vreesde echter de kogels van de onbekenden...

Hij liet zijn motor wild ronken en ging in eerste versnelling. De « Pontiac » schoot met zoveel kracht vooruit dat Jimmy brutaal tegen de rug van zijn zetel werd gedrukt. Toen hij een ogenblik later in tweede versnelling ging, viel hij haast met de neus tegen het windscherm. De motor huilde en protesteerde met al de kracht van zijn acht cylinders tegen die barbaarse behandeling. Maar de motor draaide en goed ook!

Honderd meter... De jongeman keek even naar de snelheidsmeter: 70 km per uur. Dansend op de builen en slippend in de kuilen kon men waarachtig niet meer zeggen dat de « Pontiac » nog reed. Met veel lawaai schokte en sprong zij metersgewijze vooruit. De versperring naderde zeer snel.

In het felle licht van de koplampen zag Jimmy een man die met de armen boven het hoofd zwaaide en vluchtte als een haas, toen hij de wagen met zulke snelheid op zich zag toekomen.

Nog zestig meter... Negentig kilometer per uur. Heel vlug schakelde Jimmy de derde versnelling in. Het stuur trilde en schokte in zijn klamme handen met zoveel kracht als het handvat van een pneumatische hamer en hij was verplicht het uit alle macht te omklemmen om de kontrole niet te verliezen. Hoofdzaak was op de juiste plaats snel en hard toe te slaan, d.w.z. precies in het midden van de versperring; daar waar de twee karren elkaar raakten. Onder de zware stoot van de « Pontiac » zouden zij opengaan als de twee vleugels van een poort...

Op een dertigtal meter van de versperring trok de jongeman instinktief het hoofd in de schouders. Rechts en links zag hij gedaanten die zich met een luide gil uit de voeten maakten. Jimmy moest denken aan kippen, die in het midden van de steenweg verrast worden door een auto en kakelend opstuiven.

Eerst een doffe slag, daarop volgde een lawaai als van een Laatste Oordeel.

Hij weerstond echter aan de bekoring even achterom te kijken en hield de blik strak gevestigd op de muur die vóór hem oprees. Een fraktie van een sekonde alvorens hij tegen de karren zou botsen, hoorde hij het éérste schot knallen. De kogel kwam terecht tegen de ruit van het rechterportier en drong met een dof geluid in de kussens van de achterzetel.

Dan volgde de botsing. Eerst was het een doffe slag en even later volgde daarop een lawaai van een Laatste Oordeel. Geremd in zijn vaart beefde en schudde de « Pontiac ». Een ogenblik was het net alsof de wagen zou stoppen. Het gehuil van de motor werd bijna ondraaglijk.

Nadien vertrok de wagen brutaal opnieuw, maar slipte naar links. Verblind door de grote stofwolken, opgejaagd door de karren, trachtte Jimmy zo goed en zo kwaad het ging weer naar het midden van de weg te komen. Hij drukte het gaspedaal helemaal in. Een reeks harde knallen weerklonken onmiddellijk achter hem. Zijn vijanden waren beslist van hun verrassing bekomen, want zij schoten in de richting van hun prooi die hen ontsnapte. Was het uit onhandigheid of was het om een andere reden, zeker is dat de zeldzame kogels die de wagen raakten slechts de carrosserie beschadigden...

Jimmy reed nog vijf of zes kilometer met razende snelheid verder. Toen hij meende dat hij veilig was, zij het dan ook slechts voorlopig, vertraagde hij. Hij doofde zijn koplampen en stopte aan de rand van de weg. Geen enkel geluid verstoorde de stilte van de nacht. Het leek wel alsof zijn vijanden zich hadden gewonnen gegeven en er niet aan dachten hem te achtervolgen. Hoe zouden zij dat ook gedaan hebben? Het was onmogelijk, behalve indien zij beschikten over een snelle wagen of over een motorfiets... Zij zouden hem reeds lang hebben ingehaald, indien zij over wagen of motorfiets beschikten!

Jimmy deed de deur van zijn wagen open en belichtte met zijn zaklamp de onmiddellijke omgeving. Hij zag niets of niemand. Hij stapte uit en liep rond de « Pontiac » om te kijken welke schade de kogels hadden aangericht. Behalve dan de kogel die de ruiten opzij had vernield, waren er drie kogels terecht gekomen in de reiskoffer, een andere was dwars door het linkerspatbord gegaan. Vooraan was de « Pontiac » natuurlijk nog al erg beschadigd. De schokbrekers sleepten bijna over de grond en de radiatorrooster was helemaal ingebeukt.

VOOR IRAN

Een spionageroman
door André D. Fernez
Geïllustreerd door R. Follet

Het scheen echter veel erger dan het was, want de motor was intact. Alleen om de radiator maakte Jimmy zich ernstige zorgen. Het sissend geluid dat er uit opsteeg betekende niets goeds en onderaan zag hij tot zijn grote wanhoop een straaltje kokend water lopen. De jongeman haalde de schouders op en stapte weer in.

Op hoop van zege reed hij voort...

Ruim twee uren later, toen hij de westelijke voorsteden van Teheran bereikte, rookte zijn motor als een fabrieksschoorsteen en was zo heet gelopen als een hoogoven. Hij liet zijn auto staan in de Djadeh-e-Karedj. Enkele voorbijgangers bekeken de wagen een tikje geamuseerd. Jimmy vond een taxi en liet zich naar zijn hotel brengen.

EEN ZONDERLING AANBOD

DE volgende ochtend, na een rustige nacht en een stevig ontbijt, ging Jimmy een bezoek brengen aan Lionel Burke, eerste sekretaris van de Amerikaanse ambassade te Teheran. Burke was een goedhartige reus met een schelle stem en een rode haarbos. Hij zag er uit alsof hij steeds verbaasd was maar dat was slechts een masker, want hij was intelligent en scherpzinnig. Jimmy kende hem reeds lang. Hij had reeds vroeger een beroep gedaan op de medewerking van Burke, nl. te Montevideo waar hij een moeilijke opdracht moest volbrengen en waar Burke op dit tijdstip cultureel attaché was. En twee mannen waardeerden elkaar en bovendien was er tussen hen een hechte vriendschap gegroeid. Deze vriendschap maakte zich gewoonlijk slechts kenbaar door grappen en sarcasmen, maar bij gelegenheid ook door daden.

Stone had het niet nodig de redenen van zijn bezoek tot in alle details te verklaren. Burke was door de ambassadeur zelf op de hoogte gebracht van de Afourazim-zaak.

— Die reispas is eigenlijk geen probleem! zei Burke terwijl hij met de hand over zijn weelderige haarbos gleed. Die kan je voor het einde van de week wel hebben.

— Prachtig!

— Maar Afourazim wil naar Beiroet gaan en weer in het bezit gesteld worden van zijn eigendommen aldaar. Dat is een andere kwestie... De lui van Beiroet zijn zeer kittelorig. Indien zij de indruk hebben dat wij druk op hen uitoefenen, dan weigeren ze beslist. Ze zijn bekwaam ons naar de duivel te wensen en geen vinger uit te steken om ons te helpen...

— Doe het onmogelijke! Je weet zo goed als ik dat het van groot belang is. Je weet wat er op het spel staat!

Burke barstte in een schaterlach uit.

— Die lui van de F.B.I. zijn allemaal dezelfden! Ze nemen zich waarachtig voor de navelstreng van de wereld! Ze zouden je wijsmaken dat zij het lot van onze planeet in handen hebben!

— En het gekste van de zaak is dat het soms waar is, antwoordddde Jimmy ernstig. Hier gaat het echter niet om de ganse planeet, maar slechts om een stukje... om het Midden Oosten... Ken je dat deel van de wereld?

— Ho, een beetje! grinnikte Burke. Ik verveel me hier nu reeds twee jaar!

Hij stond op, ontstak een sigaret en reikte Stone de hand.

— Je kan op mij rekenen, mijn beste! Ik zal me om jouw zaak bekommeren alsof het werkelijk een zeer belangrijk ding was... Ik geef je een telefoontje zodra ik nieuws heb van Zijne Excellentie.

★

Nadat hij de ambassade verlaten had, liep Jimmy naar de garage waar hij de « Pontiac » had gehuurd. De baas, een oude Perziër, met een huid roodbruin als een peperkoek, kaal als een ei en gerimpeld als een winterappel, ontving hem vriendelijk, gedienstig, een tikje te gedienstig zelfs. Hij luisterde aandachtig naar de verklaringen van Jimmy Stone en scheen niet zo erg verbaasd te vernemen dat zijn klant onderweg was aangevallen door onbekende rovers...

— Allah zij dank! zei hij terwijl hij de handen vouwde. U bent gaaf en behouden teruggekeerd, dat is het voornaamste. Indien men denkt wat er u had kunnen overkomen, dan is de schade aan de wagen onbelangrijk.

Maar in de geest van de oude man waren de begrippen « onbelangrijk » en « gratis » totaal verschillend. Dat moest Jimmy tot zijn schade en schande ondervinden! Onder voorwendsel dat de verzekering het risico van een gewapende overval niet dekte, moest hij aan de garagehouder een schadevergoeding van 500 dollar betalen. Toen hij een « Buick » koos om de « Pontiac » te vervangen, ontdekte hij tot zijn grote verrassing dat de prijzen voor een huurwagen in twee dagen plotseling met 50 percent gestegen waren!

— Higgins maakte nooit herrie om een paar onkosten, maar als hij deze rekening krijgt dan zal er iets tegen waaien, dacht Jimmy terwijl hij aan het stuur van zijn nieuwe wagen de garage uitreed. Maar het is ten slotte toch niet mijn schuld dat mensen met slechte bedoelingen mij als schietschijf gebruiken!...

WIE HEEFT DE VALSTRIK GESPANNEN?

DE herinnering aan de valstrik op de weg van Tabriz naar Teheran liet Jimmy geen rust. Hoe meer hij er over nadacht, hoe ingewikkelder de zaak werd. Hoe hadden zijn tegenstanders kunnen raden dat hij die verloren en verlaten weg zou gebruiken in plaats van de normale autoweg naar de hoofdstad? Hij moest dus veronderstellen dat er ergens iets schortte, dat er ergens verraad was... Behalve dan Mahmoed was er niemand op de hoogte geweest van het wijzigen van zijn reisplan. Jimmy kon er echter niet toe besluiten Hafiz te verdenken. De jongeman was hem aanbevolen door Kogloe zelf, dus stond hij buiten en boven iedere verdenking.

En iedere maal hij tot op dit punt was aangeland, schudde de Amerikaan geërgerd het hoofd en liet heel de zaak varen. Het had thans immers geen belang meer te weten « hoe » zijn rivalen hadden vernomen dat hij die weg zou gebruiken. Hoofdzaak was dat hij ontsnapt was. Zijn opdracht in Iran bestond er in een groen boekje in ontvangst te nemen en niet een detectiveraadsel op te lossen!

Dat dacht Jimmy, maar hij had daarin niet helemaal gelijk. De gebeurtenissen die volgden zouden dat trouwens bewijzen...

(Wordt voortgezet.)

DUEL IN DE W

Dan Cooper heeft een akrobaten-team gevormd dat de Canade

OLKEN

door
Albert Weinberg

...ileuren zal verdedigen te Kaïro. Zij vliegen naar Egypte toe..

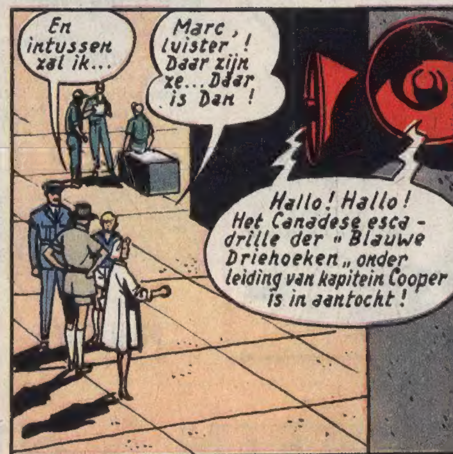

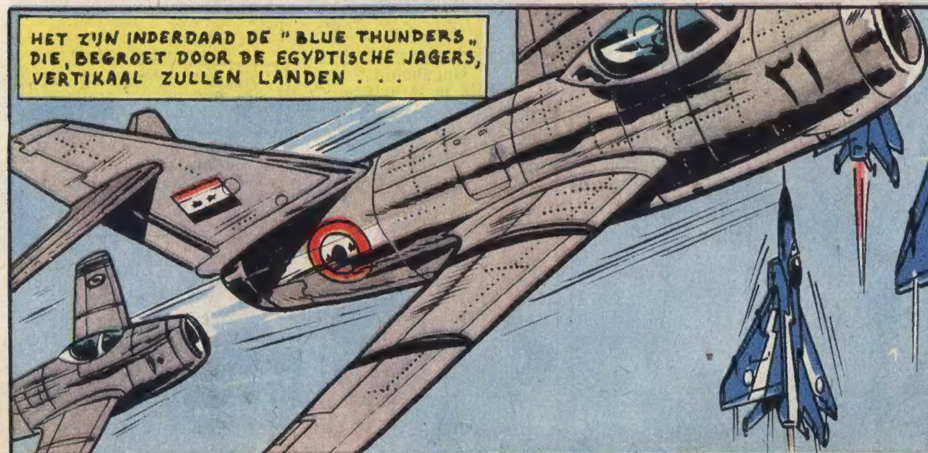

(Wordt voortgezet.)

...ees je ook het album DE BLAUWE DRIEHOEK.

SPEEL NIET MET VUUR !

EEN Japanse colonel sprak tot zijn soldaten : « Kinderen, vandaag leren we hoe we het vuur doelmatig kunnen bestrijden. Ingerukt, mars. » Goed. Het regiment marcheerde naar het bos. De colonel streek een lucifertje aan en bracht het vlammetje bij een struik... Een uur later vlamde gans het bos lustig. Dat grapje zal de Japanse legerleiding het peulschilletje van 40.000 dollar kosten... De colonel kreeg veertien dagen gevangenisstraf. Wanneer zal men de colonels leren dat ze niet met vuur mogen spelen ?

EEN SLECHTE ZAAK...

DE directeur van een hotel te Tel-Aviv zei tot Mr Silversteni, een Amerikaans zakenman : « Mr Silversteni, het spijt me erg maar vandaag moet u uw kamer ontruimen. Ziet u, die kamer werd reeds lang gereserveerd... » De directeur stotterde nog enkele excuses en merkte tot zijn vreugde, dat Mr Silversteni erg inschikkelijk was. Schijn bedriegt, dat moest de directeur tot zijn schade en schande ondervinden. In werkelijkheid was Mr Silversteni erg boos en gaf dadelijk de opdracht te Tel-Aviv een « super-palace » te bouwen, het grootste van gans Israël. Het zal Mr Silversteni twee miljoen dollar kosten, maar het hotel zal talrijke reizigers een kamer kunnen verschaffen. Een slechte zaak voor de éérste hotel-directeur...

LEES KUIFJE IEDERE WEEK

Het weekblad « KUIFJE » : 15e jaargang; Lombard Uitgaven, P.-H. Spaaklaan, 1-7 (Baraplaats), Brussel 7 — P.C.R. 1909.16 — *Uitg.-Dir.* : Raymond Leblanc, Isidoor Gerardlaan, 9, Brussel 16 — *Heliodruk* : Drukkerij-Heliogr. C. Van Cortenbergh, p.v.b.a, Van Volxemlaan, 290-292, Brussel 19.

NEDERLAND : 75 cent. — Abonnement : *f* 7.— per kwartaal.
KUIFJE-HOLLAND : Doklaan, 129, Rotterdam (Zuid). Tel. 170.965 - Giro 655.389.

Canada : 20 cents. — Buitenland : 12 F.

HIER KAN MEN KUIFJE KRIJGEN IN HET BUITENLAND :
Congo : KUIFJE CONGO - P.B. 740, Stanleystad.
Frankrijk : DARGAUD S. A., 31, rue du Louvre, Paris 2e.
Zwitserland : INTERPRESS S. A., 1, rue Beau-Séjour, Lausanne.
Canada : PERIODICA inc. 5090, av. Papineau, Montréal 34 (Qué)

ABONNEMENTSTARIEF

	België	*Nederland.*	*Canada.*	*Buitenland.*
3 maanden	120.— F.	*f* 7.—	$ 2.50	130.— F.
6 maanden	230.— F.	*f* 14.—	$ 5.—	260.— F.
1 jaar ...	450.— F.	*f* 28.—	$ 9.—	520.— F.

S.O.S... S.O.S... S.O.S...

EEN lezeres van « Kuifje » ligt reeds vele weken zwaar ziek in een ziekenhuis. Ze kan zich moeilijk bewegen, ze mag niet spelen en ze kan ook haast niet eten. Ze leest en ze legt, om de tijd te doden, een collectie aan van postzegels. Wie wil haar een briefje schrijven? Wie wil haar één postzegel sturen? Vermits al de lezers en de vrienden van Kuifje een grote familie vormen, moeten jullie haar helpen!

Hoe ze heet? Agnes, maar iedereen noemt haar Annemieke. Hier gaat het adres:

Agnes Walschot, kliniek « Les Deux Alices », Dieweg, Ukkel-Brussel.

TON en TINNEKE

ARME, ARME FELIX !

